

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravništvo, Jugoslovanska fiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlafi se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za april 1923.

Dnevi	Godovi	Posebni namen so vsak dan še važne nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Totesa v		
			ljubl. škof.	lavant. škof.	
1 2 3 4 5 6 7	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Velika noč Vel. poned. Rihard Izidor Lev., š. Vincencij F. Sikst, p. Herman	Da odmeva v vsih srcih veseli aleluja Duhovno vstajenje in prerojenje Procvit katol. Cerkve na Angleškem Verska poglobitev naših društev Vdanost naše duhovščine škofu Zadoščenje za božje rope in bogoskr. Posnemanje Marijinih čednosti	Konjšica Sv. Troj. p. C. Predvor Nemška Loka Dobrepolje Leskoviča Zaplana	Gomilsko Reka Konjice Prihova
8 9 10 11 12 13 14	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Albert, š. Marija Kleof. Echeiel Leon Vel., p. Zenon, š. Hermegild Justin, m.	Mir Kristusov v kraljestvu Krist. Zaupanje v Marijino pomoč Hiša za duhovne vaje Sv. oča, njegovi nameni Edinost med katoliškimi Slovenci Pogosto sv. obhajilo mož in fantov Malodušni duhovniki	Suborija Brezje Podbrezje Blagoviča Vrhnika Vrhopolje p. M. Sv. Lenart	Čadram Loče Sv. Kunig. Spitalič Zreče
15 16 17 18 19 20 21	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Helena Benedikt Anicet, p. Varst, sv. Jož. Ema Marcelin, š. Anzelm	Gorečnost in živa vera naših žena Spodobno obnašanje v cerkvi Zapuščeni otroci in sirote Češčenje sv. Jožefa Sirjenje katol. tiska med ljudstvom Padli duhovniki na Hrvatskem Da Mar. pripelje razkol, k m. Cerkvi	Kamnik Kranj Motnik Šturje Št. Jurje Ihan Dobrníč	Zreče Ziče Skomarje Stranice Kebelj Sv. Jernej p. L. Vel. Nedelja
22 23 24 25 26 27 28	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Soter in Kaj Vojteh Jurij, m. Marko, ev. Klet, p. Peregrin Pavel od Kr.	Da nam Bog pošlje sv. duhovnikov Katoliška cerkev na Češkem Naši vojaki Dobra letina Misijoni med koroškimi Slovenci Ljubezen do križa in trpljeuja Apostolska gorečnost laikov	Buje Šmilhel (red.) Stara Loka Cerklje p. Kr. Podgrad Nevlje Čatež p. K.	Vel. Nedelja Ormož Boln. v Orm. Sv. Duh pri Središču Sv. Mikl. p. O.
29 30	Nedelja Poned.	Peter, m. Katarina Sij.	Navdušenje za misij. med Slovenci Redovni poklici. Umrli	Št. Jurij p. K. Stari trg p. L.	Sv. Mikl. p. O. Svetinje

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Jožefa Kodrič, Antonija Čučnik, Sv. Križ pri Kostanjevici. — Minka Repovž, Čatež pod Zaplazom. — Roza Incko, Sveče v Rožu na Koroškem. — Marija Hudej, Šoštanj. — N. p. v. m!

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Marijina družbenka H. J., da bi bila rešena neke hude časne skrbi. — R. in H. za skorajšnji srečen izid v neki važni življenjski zadevi. — Marijina družbenka za dosego redovnega poklica. — Marijina družbenka za pomoč v raznih dušnih in telesnih zadevah ter za pravi mir v družini. — Marijina družbenka za ljubo zdravje in dušni mir. — Neki mladenič v raznih dušnih in telesnih potrebah.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: M. Zagoričnik bl. Tereziji od Deteta Jezusa za večkratno pomoč, posebno za ozdravljenje brata po opravljeni devetdnevni preč. oo. trapistov v Rajhenburgu. — Marijina družbenka presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Jožefu za veliko prejetih milosti. — Neka oseba sv. Antonu Pad., sv. Frančišku Ser. in bl. Tereziji od Deteta Jezusa za večkratno uslišanje. — M. H. sv. Antonu in sv. Frančišku za veliko pomoč. — Neki fant od Velike Nedelje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za pomoč v veliki stiski in nadlogi. — T. R. presv. Srcu Jez. in Mar. za uslišano prošnjo. — J. Lagoja Brezmadežni in sv. Antonu Pad. za večkratno uslišano prošnjo. — Jožef Katz za srečno prestano operacijo, s prošnjo za milost trdnega in in trajnega zdravja.

BOGOLJUB

Matere, matere! . . . ¹

Zadnja leta se pogostokrat slišijo tožbe, da mlade deklice ne marajo za Marijino družbo, 16, 15, 14 let staro dekletce, — pa ji že ne diši družba! Vidi starejša, odrasla dekleta, vsa najboljša dekleta cele fane v družbi; človek bi mislil, da si bo tako punčè le v čast štelu in komaj čakalo, kdaj bo smelo biti med njimi, — pa se dá šele prositi ali celo svoj nossek više nad družbo, češ, da to zanjo ni! Kaj jo pa veseli tako stvarco, če je ne veseli kaj takega kakor je lepa družba poštenih deklet? Veseliti jo mora le svet, veselice, morebiti misli že na ples, morebiti se ozira že po fantih . . .

Kaj je vzrok tej prikazni? Ali je to »duh časa«, ali kaj je temu krivo?

Da je v delavnik veliko premalo, skoro nič otrok pri sv. maši, to je Bogoljub že lansko jesen enkrat potožil. Ne samo med šolskim letom, tudi v šolskih počitnicah, ko imajo otroci tak ljubezniv čas, jih ni v cerkev. Ne samo daljnih, tudi cerkvi bližnjih, ki imajo le nekaj korakov do cerkve, ni. — Ponekod v drugih državah (n. pr. v Švici) imajo šolarji še vedno vsak dan šolsko mašo. Sveta cerkev pa želi, da bi se otroci zgodaj navajali in navadili pogostnega sv. obhajila. Pa kako bodo hodili k sv. obhajilu, če jih še k maši ni?!

Kaj zopet je temu krivo? Kaj delajo taki otroci med mašo, — če morda ne pasejo? Ali še spe, ali že skačejo po hiši ali okoli hiše?

Da so se naše cerkve ob nedeljah popoldne strašno izpraznile, da se popolnomska služba božja silno zanemarja in opušča, tudi to je nedavno potožil Bogoljub. Pomagalo seveda ni nič. Glas vpijočega v puščavi! . . . Kakšen duh je naskrat šinil med ljudi?! Ta sprememba

se je zgodila takorekoč od včeraj do danes. Pred desetimi leti popoldne cerkve natlačeno polne, danes marsikje še klopi napol prazne! Odkod to? Zakaj ta nagla in velika sprememba? Kaj ljudi zadržuje da ne pridejo v cerkev, ko so pred neka leti tako lahko prišli? Kaj počno v nedeljo popoldne? Ali se veselijo, ali se dolgočasijo? Ali leže ali skačejo? Tudi otrok ni! Celo popoldne polegajo ali postajajo ali se drvijo okoli, — da bi stopili v cerkev, tega ne!

Tri žalostne prikazni. Dokazi verske mlačnosti in nazadovanja. So še druge podobne prikazni; a te posebno opažamo.

Človek, ki to premišluje, mora nehote vprašati: I, kaj pa pravite na to, ve matere?! Ali je vam to prav? Menda mora že biti, če ne, bi pa ne bilo tako! Ali otrokom nič ne rečete: čas imaš, pojdi v cerkev, stopi v družbo!? Ali pa jim rečete, a vas ne ubogajo? Eno kakor drugo je žalostno. Če jim ne rečete, ni prav; če vas ne ubogajo, slabo za vas in za otroke! . . .

Ljube matere krščanske! Ali se zavedate, kaj je vaša naloga, vaš poklic? Ali ne veste, da žena podpira tri vogle hiše? Ali razumete, kaj se to pravi? Menda pač. Če trije vogli padejo, se podere cela hiša. Če pa trije trdno stojijo, bo stal še četrti. Ali vidite, kako veliko vlogo imate ve v družinskem življenju? Ali se zavedate, da versko življenje družine sloni v prvi vrsti na vaših ramah in vaših vestih?

Če mati ne moli pri hiši, kdo bo molil? Če mati ne hodi v cerkev, kdo bo hodil? Verna krščanska mati pa ne le sama moli doma in hodi v cerkev, ampak skrbi tudi, da vsi domači, otroci in posli, molijo, v cerkev radi hodijo in zakramente prejemaajo.

Tudi očee, da, tudi očee mora za to skrbeti! Kajti njegova ni samo ljuba živi-

¹ To bi bilo dobro materam prebrati ali prebrati dati.

nica v hlevu — če jo ima —, njegova ni samo obrt in kupčija, njegovi so predvsem otroci; in ne samo meso in kosti, ampak tudi duše njihove, za katere bodo dajali odgovor. In hvalo Bogu, dobe se može, o še se dobe, ki drže stari krščanski red pri hiši, ki drže otroke z resno moško besedo v strahu in ko pride ura, zahtevajo kratko in odločno: Otroci, v cerkev! — Če pa je oče sam pijanec ali posvetnjak, ki mu cerkev mrzi, kako bo skrbel za božjo službo otrok?

Če pa oče za to ne skrbi, ali boš tudi ti, mati, zanemarjala svojo dolžnost? Matere, ali boste tudi ve odpovedale zvestobo cerkvi? Ve, ki ste zadnje upanje naše? Če še matere odpoveste, potem smo na koncu! Potem ni nobenega upanja več. Potem mora vera propasti.

Zato vam je že enkrat Bogoljub klical: Matere, ve nam morate vero ohraniti! Ve, ki imate otroke v rokah od prvega početka njih življenja, ki so najbolj na vas navezani, ki imate največji vpliv nanje, ki vam je največ zanje. Saj sreča vaših otrok je vaša sreča, in njih nesreča vaša nesreča. Ali ne boste torej storile vse, kar je v vaši moči, da bi bili vaši otroci dobri? In ker vam cerkev pomaga vaše otroke vzgajati in jih na pravem potu ohraniti, ali ne boste tudi ve cerkve po svojih najboljših močeh podpirale?

Zdaj pa ve še dobro pomnite, kako so ljudje še pred desetimi leti popoldne v cerkev hodili, danes pa vidite, kako malo! Vaši domači, vaši otroci, mali in veliki, vaši posli, med božjo službo doma poseđajo, polegajo, pohajkujejo, se potepajo, igrajo, pijejo itd. Kaj pa vendar ve na to pravite? Ali vam je to prav? Ali jim kaj rečete v cerkev iti ali ne? Ali menite, da je današnja navada boljša od stare navade, ko so ljudje bolj v cerkev hodili? Ali vam je vseeno, kje vaš sin in vaša hči hodita? V kakšni družbi sta? Da, družbi! Ali ni ravno družba ali družčina tisto, kar vam otroke pokvari in vse sadove vašega truda uniči? Da ne bodo v slabi družbi, ali bi ne bilo prav, če bi bili v dobri? Kajti neko družbo mlad človek mora imeti; če ne bo imel dobre, bo imel pa slabo. Ali

pa je Marijina družba dobra ali ni? Kaj pravite?! Zakaj torej svojim otrokom ne privoščite in poskrbite dobre družbe, da se bodo obvarovali slabe? O, kako veliko več deklet bi lahko bilo še v Marijinih družbah in koliko šele fantov, — ko bi matere hotele! Ko bi otrokom svojim kaj k temu prigovarjale in ko bi jih na to pripravljale! Zdaj je pa mnogim vseeno, ne rečejo jim niti besedice, da, nekateri jim družbo naravnost odsvetujejo ali celo prepovedujejo! Ker torej njih otroci niso v Marijini družbi, so pa večkrat — v hudičevi... Potem ko fantje podivjajo, dekleta se pa spridijo, potem — potem — ko je vse prepozno, je pa stok in jok...

In še marsikaj bi bilo drugače, ko bi matere hotele. In očetje seveda tudi. Da mladi fantalinčki že kadijo in da se dekleta nosijo čez svoj stan in pačijo z obleko, kdo je zopet kriv, če ne starši? Nobene resnobe pri vzgoji, nobenega strahu nimajo otroci, vse dovoljeno, počnejo, kar hočejo. K pijači pa otroke sami zapeljujejo, kar silijo jih z njo in jih s tem vzgajajo za — pijance. Eno ped daleč nekateri starši ne vidijo pred seboj; ne pomislijo prav nič, kam lahko to pripelje, do kakšnega žalostnega konca.

Starši, posebno ve matere, kaj pa mislite?

Ali kdaj molite križev pot? Ali poznate osmo postajo? »Jezus tolaži jeruzalemske žene« je zapisano na postaji. Ne vem, kako da je tako zapisano, — saj jih ni tolažil, ampak le svaril jih je, še bolj prav rečeno: grozil jim je. Le poslušajte! Hčere jeruzalemske, ne jokajte nad menoj, jokajte nad seboj in nad svojimi otroki! Zakaj glejte, prišli bodo dnevi, ob katerih poreko: Srečne so nerodovitne; telesa, katera niso rodila, in prsi, ki niso dojile! Takrat bodo začeli govoriti goram: Padite na nas! in hribom: Pokrijte nas! Če namreč nad svežim lesom to delajo, kaj se bo godilo s suhim!»

Žene, ali razumete? Ne mislite pa, da to velja samo jeruzalemskim ženam, ampak tudi — slovenskim...

Matere, matere, mislite pravočasno, kako boste prestale tistj strašni dan!...

Z agitacijskih potov.

I.

Sel je priporočat naše liste: agitiral je zanje. Kdo? To nam nič mari. Omenjal je njih nizko ceno: Komaj par litrov vina, pa imaš toliko dobrega branja v hiši.

Pa jo je koj dobil: »Kaj! Par litrov vina! Ga vsaj nekaj časa čutim. Od časopisa pa od nobenega nič nimam.«

Tako je. Mož pač ve, kaj se pravi: čutiti ga. Mož pozna svoje telo, njegove potrebe in nepotrebe. A na duhovni užitek je prav čisto pozabil. In časopisi nosijo in prinašajo precejšnje mero duhovnega užitka. Plemenitosti in sirovosti, ki je doma pri nas, se naužije iz časopisov. Zakaj so bralci neke »Domovine« najbolj sirovi? Zato, ker se iz nje naužijejo in napijejo sirovosti.

Ali mar ne?

II.

Namenila se je na shod »Preroda« v Ljubljani. Vabljena je bila kot prednica Marijine družbe v K.

Omenila je materi.

»Oh, da moreš biti tsko neumna!

»Zakaj neumna?»

»Zato! Včasih vseh teh shodov ni bilo, pa smo vseeno lahko živeli.«

»Včasih tega ni bilo. To je začetek in konec vsega modrovanja naših staril očetov in mater, ki žive le bolj v spominih na preteklost in se ne morejo ali pa nočejo prav uživati v današnje vse drugačne čase.«

»Včasih tega ni bilo.« Slišite: včasih so celo iz Dolenjskega hodili peš ali pa na vozovih k Mariji Pomağaj na Brezje. Danes se pa vozijo po železnici. In vsak bo rekel, da je to pametno.

Svet napreduje. Napreduje pa v dobrem in v slabem. Čim bolj se utrjuje kraljestvo Kristusovo med nami, tem bolj se hudoba prizdeva, da bi omajala stebre Kristusovega kraljestva.

Svet napreduje. Ali naj napreduje samo hudobija? Kar nas je takih, ki se štejemo med dobre, naj pa roke križem držimo in čakamo, da pride sam Kristus ali vsaj Elija in nam zlobo pokonča?

Ne, ne! ljuba mati! Izredni časi potrebujejo tudi izrednega dela od strani vernih katoličanov. Danes so taki shodi potrebni, če jih prav pred 40 ali 50 leti ni bilo.

III.

»Oče! Ali se boste naročili na Domoljuba? In na Bogoljuba? Saj vem, da se boste!

»Ne vem. Ko bi bilo po mojem, bi časopisov ne bilo treba. Ta reč je čisto odveč. Kvečjemu za gospodarstvo naj bi imeli par časopisov.«

In mož je cerkveni ključar pri podružnici sv. Križa v B.

»Ko bi bilo po mojem...«

Oče! Veste kaj? Vi ste prišli skoro za šest tisoč let prepozno na svet. No, pa recimo vsaj za par sto. V ljubem starem testamentu menda ni bilo nič časopisov. Vsaj v naših krajih ne. Kitajci so jih pa menda že takrat poznali.

»Ko bi bilo po mojem...«

Ali, očka, svet se ne bo oziral na naše »pobožne« želje. Mi se moramo ravnati po svetu. Samo, da me prav razumete: Svet napreduje in mi moramo tudi napredovati.

In če se ves svet poslužuje časopisja, tudi mi katoličani ne smemo zaostajati. Gorje nam, če bomo roke križem držali!

V časopisju je danes neizrečena moč. In kaj bo, če bomo to moč zametovali? Zato pa ne velja tista prazna: »Ko bi bilo po mojem...«

IV.

Pri shodu je bilo. In vodnik je vabil člane in članice, naj gredo in naj nabirajo še novih članov.

Pa se je po shodu oglasila pri njem pobožna, sveta, pa sitna dušica v podobi Kugelnove Anice in je dejala: »Oh, gospod, kar sitno se mi že zdi, ker nas vedno priganjate, naj dobimo še novih članov. Ali nimate že z nami dovolj dela? Ze zdaj se nam smilite, ker imate toliko truda z nami. Kaj pa, če nas bo še več!

I, kje si pa, dušica božja, pobrala te besede?

Ali ti jih res narekuje skrb za gorečega dušnega pastirja? Silno dvomim. Bolj verjetno se mi pa zdi, da tvojo dušo razjeda črv duhovne nevoščljivosti. Bojiš se, da bo tvoja svetost obledela, ali pa si v skrbeh, kaj bo z milostmi, ki jih bodo še drugi deležni in ne samo ti in tvoje izvoljenke.

Ne boj se!

Učenjaki računajo, kdaj bo zmanjkalo na zemlji lesa in premoga, belijo si glave z vprašanjem, kdaj bo ugasnila solnčna luč in kdaj bodo usahnili petrolejski viri. In res bo prišel čas, ko bo vseh teh in še mnogo drugih dobrot zmanjkalo. Studenci milosti božje pa ne bodo usahnili, vekomaj ne. Nič se ne boj zanje! Bož je večni in večna je njegova milost

Zlate jagode.

9.

Tri reči zahteva ponižnost, ki nam jih je Kristus priporočal z besedo in zgledom. Najprej moramo biti prepričani, da zasluži mo grajo ljudi. Potem moramo biti veseli, če drugi naše napake opazijo in nas zato zaničujejo. Nazadnje moramo vse, kar Bog po nas dobrega stori, pripisovati božjemu usmiljenju. (Sv. Vincencij Pavl.)

Sv. Vincencij se je imenoval starega grešnika, ki ni vreden življenja. Enkrat se je pred duhovniki svoje družbe vrgel na kolena in vskliknil: «Ko bi vi vedeli, kako hudoben sem jaz, bi me pahnili iz svoje družbe, kateri sem samo v breme, jo onečaščujem in ji škodujem.» Velikokrat je govoril o nizkem stanu svojih staršev in sorodnikov. Če pa je prišel pogovor na njegova dobra dela, je njih uspeh pripisoval samo gorečnosti drugih. O svojem jetništvu v Tunisu ni nikdar govoril, ker se je bal, da bi ga ne navajala k temu ničemurnost.

Molimo! Vseh očitkov, sramote, zaničevanja in poniževanja sem vreden. To spoznavam pred teboj, o Gospod. Pripravljen sem tudi sprejeti iz tvoje roke vsako kazen. Kaznuj me le kot dober oče in prizanesi mi v večnosti!

10.

Vedno imejmo druge za svoje predstojnike in, če so tudi naši podložniki, podvrzimo se jim, skazujmo jim vso čast in služimo jim z veseljem. To je koristna vaja in Bog daj, da bi si jo prisvojili! (Sv. Vincencij Pavl.)

Čeprav je bil sv. Bernard žarna luč svojega stoletja in so ga zaradi njegove svetosti, naukov in izrednih del vsi občudovali, se je vendar sam imel za nevrednega hlapca in nerodovitno drevo. Zato pravi njegov življenjepisec: On, nad ka-

terim je ves svet strmel, je bil edini, ki ni opazil sijaja svoje slave.

V očeh sv. Vincencija so bili vsi drugi ljudje boljši, popolnejši in sposobnejši kakor on. Zato je svoje mnenje brez ugovora podvržel mnenju drugih.

Kako mislimo in delamo pa mi? Ali ne ravno narobe, kakor svetniki? Mi smo res grešniki, slabotneži, polni napak, pa želimo veljati za dobre, svoje napake prikrivamo in jih izgovarjamo, se nad druge povzdigujeemo in jih ostro sodimo. Oh, kje je naša ponižnost?!

Molimo! Pač zaslužim, o Gospod, ponižati se pod vse stvari in nobenega vzroka nimam poviševati se nad druge. Vse kazni sem vreden in brez tvojega usmiljenja bi se gotovo pogubil. O, usmili se ubogega črviča, ki se je drznil tebo žaliti!

11.

Kdor hoče biti večji od drugih, naj bo manjši od njih, je rekel Gospod. To je resnica, ki jo verujejo vsi kristjani. Zakaj jih je vendar tako malo, ki tako ravna? (Sv. Vincencij Pavl.)

Sv. Pavla, kakor pripoveduje o nji sv. Hieronim, je bila tako zatopljena v svoj nič, da kdor je ni poznal ali ni o njeni slavi slišal, si ni mogel misliti, da ima njo samo pred seboj. Kdor jo je videl sredi pobožnih devic, s katerimi je skupaj živela, bi bil po njeni vnanjosti, njenem vedenju in govorjenju sklepal, da je zadnja izmed onih, ki jim je bila mati in vzor.

Molimo! Uči me, o Gospod, da bom majhen v svojih očeh in da se bom imel za zadnjega izmed vseh. Daj mi spoznati mojo nevrednost in nehvaležnost in zapiši mi globoko v srce, kako sem zaslužil pogubljenje, da me ta misel varuje vsake ničemurnosti!

Zgodi se Tvoja volja!

5. Zapreke zoper vdanost v voljo božjo.

(Koniec.)

Pri globljem premišljevanju nauka o božji previdnosti zadene človek na nevarno zapreko, ker mu stopa pred oči dolga vrsta nerazrešljivih uganak,

kako je to in ono mogoče, če Bog res tako skrbi za svet. N. pr. kako more Bog pripustiti toliko greha, ko bi lahko vsak greh zabranil? Zakaj Bog pri-

pusti, da je končno vendarle mnogo ljudi pogubljenih, in sicer pogubljenih za večne čase? Kako da Bog ob času splošnih nadlog (kakor ob vojski, lakoti) pusti, da pravični enako trpe kot hudobni, večkrat pa se bolj? Zakaj Bog tolikrat pripušča, da hudobija zmagá nad pravičnostjo? Teh zakajev je toliko, da ne pridemo izlepa do konca. Pri takih vprašanjih je nevarnost, da se začne majati vera v božjo previdnost. Ali moremo na to odgovoriti s popolno jasnostjo?

Najprej naj rečemo: kdor bi hotel popolne jasnosti glede vseh teh vprašanj, ta bi zahteval nekaj nemogočega, ker bi zahteval vsaj tako spoznanje, kot ga imajo zveličani v nebesih, kar je popolnoma izključeno. Ali naj se torej predrzujemo dvomiti nad božjo previdnostjo, ker je ne dojememo? Po preroku Izaiju nam pravi Bog: »Moje misli niso vaše misli, tudi ne vasa pota moja pota. Ker kolikor višje je nebo od zemlje, toliko višja so moja pota od vaših potov in moje misli od vaših misli.« (Iz. 55, 88.) Pa če tudi so božje misli toliko vzvišene nad naše, vendar nam je vsaj nekoliko mogoče prodreti skozi zagrinjalo skrivnostnih božjih sodbá. V teku te razprave smo že vsaj deloma odgovorili na nekatera vprašanja; temu hočemo sedaj dodati le še nekaj misli.

Ker je Bog neskončno dober, bi ne mogel storiti ali pripustiti nobenega zla, tako bi iz vsakega ne izpeljal kaj dobrega. To je nepobitna resnica. Toda pomniti moramo nekaj sv. Tomaža: dači vse hudo, kar Bog stori ali pripusti, meri na nekaj dobrega, vendar tisto hudo ni vselej v dobro tistemu, katerega zadene; ampak včasih je dobro komu drugemu ali pa v dobro celega veselstva. Tako je n. pr. Bog pripustil krvavo preganjanje kristijanov, pa ne v korist preganjalcev, ampak v korist preganjanih (mučencev). In Bog pripušča, da jih je toliko pogubljenih, gotovo ne v korist pogubljenim, ampak da se skaže njegova pravičnost. Slišali smo pa tudi že, kako izvoljencem božjim služi vse k dobremu, in da ima Bog zanje neko posebno, odlično skrb. Kar pa zadeva one, ki bodo zavrženi, večkrat ni njim v dobro, ampak izvoljencem, zaradi katerih — tako se zdi — so hudobni na svetu. Ni pa naša stvar, preiskavati, zakaj n. pr. je ta in ona nesreča zadela posameznika, ali kako družino, ali cel narod itd.; zadostovati nam mora prepričanje, da Bog, ki ima pred očmi celo vesoljstvo in celo večnost, pri

tem namerava nekaj dobrega, četudi nam je tisto dobro neznano.

Zakaj Bog pripusti toliko greha? K onemu, kar smo že povedali glede tega vprašanja, dostavimo le še to: Bog je dal človeku prosto voljo. Prosta volja pomeni plemenitost in najvišje dostojanstvo človekovo. Če bi jo Bog vzel človeku, bi mu vzel njegovo dostojanstvo; tega pa on noče, četudi človek pozabi na svojo čast in Boga žali. Kako lahko bi bilo Bogu, preprečiti vsak greh, a ga raje pripusti, da le ohrani človeku prosto voljo, po kateri je človek njemu podoben. In vprašajmo se: ali greh rodi le hudo? Ali ne daje večkrat povoda za dobro? Bolnišnič, misijonišč, dobrodelnih zavodov in polno dobrih stvari bi ne bilo, če bi ne bilo greha. Seveda se ne smemo veseliti greha radi tega, ker ni greh vzrok tistemu dobremu, ampak le še ovira; božja previdnost pa vse tako modro ureja, da iz greha sledi kaj dobrega in nad tem se moramo veseliti. Tu imamo tudi že odgovor na vprašanje, zakaj večkrat hudobija zmagá nad pravico.

Zakaj trpe obenem s hudobnimi tudi nedolžni? Obsirno smo že govorili o tem, kako trpljenje — naj bo že tako ali tako — pravičnim služi k dobremu; pristavimo pa še nekaj misli cerkvenih učevalikov. Grehe ljudstva Bog kaznuje včasih s tem, da dá ljudstvu slabega vladarja ali slabo vlado, vsled česar morajo trpeti potem tudi nedolžni. Tako beremo v knjigi Jobovi (34, 30.): »(Bog) stori, da zavoljo pregeh ljudstva kraljuje hinavski človek.« Obratno pa Bog tudi grehe vladarjev kaznuje nad podložnimi, tudi nedolžnimi, kakor je bil Izrael kaznovan radi greha Davida, ki je iz pregrešnega namena dal šteti ljudstvo. Včasih pravični premalo svare hudobne, tako da so tudi pravični vsaj deloma krivi hudobij, ki jih uganjajo hudobneži in morajo potem oboji prenašati kazni. Dalje: mi ljudje nismo popolnoma ločeni med seboj, ampak vsi skupaj tvorimo nekako eno telo, čigar udje smo posamezniki. Zato moramo eden na drugega gledati, da ne greši; in če eden greši, kazni, ki enega doleti, prehaja tudi na nedolžne, podobno kakor če je en ud telesa bolan, je bolno nekako vse telo. Zgled o Ahanu, zaradi katerega je bila izraelska vojska premagana, nam je služil v potrjenje te resnice.

Na krivi poti bi bili, če bi upali, da si bomo vdanost v voljo božjo pridobili brez

boja in truda. Naša spačena narava kajpada se umika vsakemu naporu, ker bi rada le uživala. A če krepko primemo za orožje, če se bojujemo, zatajujemo in premagujemo, bomo uživali sladke sadove te vzvišene čednosti. Ne pozabimo besede Tomaža Kempčana: »Le toliko boš rasteš v dobrem, kolikor boš sam sebi sile storil.« (Hoja I. 25.) Edina pot, ki vodi do Jezusa, je pot križa. Nikdar pa bolj naravnost ne hodimo po tej kraljevi poti, kakor tedaj, ko vse sprejmemo voljno iz

rok božjih, karkoli nam pošilja božja previdnost.

Zadnji zadržek, ki ga moramo odstraniti, je naša nestanovitnost. Marsikdo je dobro začel, pa slabo končal, ker ni bil vztrajen. Vztrajajmo torej pri dobrih sklepkih, ki smo jih napravili ob premišljevanju božje previdnosti. Navadimo se polagoma, da bomo vse dogodke na svetu presojali v luči sv. vere, tako da nam bo nekako druga narava postala beseda:

Zgodi se Tvoja volja!

Velika sobota.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Piše župnik Jos. Volc.)

Kaj še podžiga otroško lakomnost.

Druga reč, ki v otrocih zelo pospešuje lakomnost, je igra za denar. To vam je tudi prava pošast, ki se zagriže v otroka kot klòp! Najdejo se že taki, ki si porežejo gumbce od hlač, da imajo kaj, kar je količkaj podobno denarju; svoje malice in malhe poprodajo in so rajši lačni, da imajo za igro; najdrznejših podjetij se lotijo, naj bi jih tudi stalo glavo, da le je cvenk za igro. Nobenega prihranka se

jim ne zdi preškoda, nobena lastnina jim ni presveta, nobena muka prehuda, nobena zvijska pregrda, če je treba denarja za igro. Skoro bi dejali, da se pokaže v malokateri drugi reči otroška lakomnost tako očito in srdito kot v tej. V igri spoznaš — pravi pregovor — koga pred seboj imaš. Kot volkovi in tigri se pokažejo celo jagnjeta v denarni igri. Sv. Bernardin sporeča o nekem mladem človeku, ki je

tako hlepel po denarju za igro, da se sam sebi ni smilil, pa si je dal izrvati zob za zobom po grošu, da je mogel ustreči svoji strasti. Kaj tiči za tem drugega kot pohlep po denarju? Zdaj si pa mislite otroka, ki ga dobi ta strast že v nežnih letih v svoje kremplje! Kam ga bo dotirala! Saj že lakomna igra sama na sebi ni drugega kot vljudna tatvina.

Pazite torej, starši, da se ne bo udomaćila med vašo mladino igra za denar! Denar naj vaši otroci le imajo do gotove mere, da pokažejo, kako znajo gospodariti z njim in da tu in tam tudi iz svojega podelé kaj miloščine — ali denar naj nima vaših otrok. Od igre pridobljeni denar je pa vsak otroku na kvar. Najbolje, da ni med otroki nobene igre za denar, ne metanja krajcarjev, ne sekanja, ne tombole, ne loterije, najmanj pa kvartanja. Če se pa otroci že udeleže katerikrat kake take igre za kratek čas ali ob posebni priliki radi družine, naj se jim vnaprej določi vsota: toliko smeš porabiti in ne vinarja več! Strogo je pa paziti, da otrok pri igri ne goljufa, ker to spet posebe podžiga lakomnost. Modri starši ukrenejo tako, da zamenjajo otrokom za igro namenjeni denar v lešnike, orehe, fižol, kroglice ali denarne znamke, da omilijo v otrocih strast po denarju. — Mnogo dobre dece se pa izpridi tudi po kegljiščih: tam pasejo zijala, poslušajo baharije in kletvine, vidijo prepire za denar, zanemarjajo službo božjo in svoje dolžnosti, služijo malopridne vinarje, hlepé sami po igri — iz takih otrok ne bo nikoli nič prida. — Še hujše je pa seveda tam, kjer je sama domača hiša igralna beznica — visoka šola denarnega pohlepa. Tam gleda otrok, kako žaré oči radi denarja, se krčijo pesti, sika jezik in preklinja, se zanemarija najnujnejše delo in najsvetejše dolžnosti, je dovoljena vsaka laž in zvijača — vse zaradi denarja. Kot zmagalec se šopiri in občuduje oni, ki grabi; kot reva in slaboumik se zasmehuje oni, ki je propadel. Otrok pa opazuje in pije v polnih požirkih iz mlakuže lakomnosti.

Znabiti ne sezemo preveč vstran, če omenimo tod še tudi otroškega beračenja. Radi priznamo, da izhaja mnogokrat tudi iz bridke potrebe: glad in ruz sta huda mojstra — še volka priženeta iz gošče. Oče pijanec, mati malopridnica, ubogi otroci pa strgani in lačni, dela nezmožni in neuki — kaj hočejo? Premağajo strah in sram in gredo od hiše

do hiše. — A so tudi drugačne vrste tički: dovolj napaseni in oblečeni, celo dobrih staršev včasih. A hlepé po denarju. In se gredo igrat za denar — ne z lahkomiselnimi in topimi tovariši, ampak z milosrčnimi človekoljubi. Izvablajo jim denar z lažmi in prošnjami, podarjeno obleko in jed prodajajo, dobrotnike pa skozi zobe vlečejo. To je tudi neke vrste prefrigana lakomnost in dosti nesramna.

Odtod pa že ni več daleč do najgršega kotišča lakomnosti: do t a t v i n e. Široka mroža pohlepa je to, s prav gostimi zankami, in malokateri otrok se ji čisto izogne. Zablodijo pa otroci v tatinstvo deloma iz radovednosti, kakšno je li to in ono; tudi iz sladkosnednosti, ker morajo vse pokusiti; pa tudi iz porednosti, da nagajajo; iz nevoščljivosti, zakaj bi drugi imeli in oni ne; celo iz sovražnosti, da se zmaščujejo — iz vseh teh nagibov otroci kradejo. Dovolj je pa en nagib in še tisti prav skrit. Polagoma se otroška duša privaja krivičnosti: spoznava — tako mimogrede! — notranjost domače omare, vsebino raznih predalov, žepe svojih bratcev in sestic, skrinje poslov, torbice součencev, sadovnjake in shrambe sosedov — drznost raste in strast z njo. Pa pride čas, da otroci ne izmikajo več iz sladkosnednosti, ne iz potrebe, niti radi slabih nasvetov ali prilike, ampak iz gola pohlepa, iz nekega zverinskega nagona. Morajo krasti, drugače niso mirni in zadovoljni. Zgodil se je že neverjetni slučaj, da je skrtil fant svoje cokle v grmovje in pobežnil proč; potem se je pa plazil tatinsko do njih, planil nanje, zbežal z njimi in jih sam sebi »ukradel«. Čudovito globoko zgrabi strast kradljivosti otroško srce! Ob strah in sram spravi otroka, ob previdnost, čb um. Ne more si človek takšnega pohlepa včasih drugače razložiti kakor tako, da je prinesel otrok že precej te strasti podedovane s seboj na svet: znabiti otrokov oče ali ded ni bil prav rahločuten, znabiti mati ali stara mati otrokova ni bila prav vestna ozir pravičnosti? Mnogo pa seveda zagreši tudi vnemarna vzgoja, ki presoja otrokove krivice kot mladostno nepremišljenost in neumnost ali celo kot junačenje, naprej pa nič ne misli, da ni ta strast nikoli sita. Spomnite se na onega, ki je ukradel samo šivanko, pa ga mati ni pogrājala, kje je končal! Zakrknjen tatič bi ukradel vodo z mlinskega kolesa, ko bi šla z njim, pravi pregovor. Tako huda, nasilna je ta strast! (Konec.)

Fantje — na marijanski shod v Celje!

Kakor napovedano, bo letos na **bin-košni ponedeljek, 21. maja**, velik shod mladeniških Marijinih družb in drugih dobrih fantov pri Sv. Jožefu nad Celjem.

Razpored bo kratko ta-le: Ob 8 zjutraj je v mestni farni (opatijski) cerkvi v Celju tiha sv. maša. K tej maši ali vsaj med mašo se zberejo fantje v cerkvi; kar jih v cerkev ne more, pa zunaj na trgu pred cerkvijo.

Po končani sv. maši se razvrsti procesija, ki gre — med sviranjem godbe — skoz mesto ven k Sv. Jožefu. Pri Sv. Jožefu bo ob lepem vremenu sv. maša v kapelici zunaj cerkve. Med mašo pojejo fantovski zbori. Po sv. maši zborovanje in govori istotako na planoti poleg cerkve. Govorila bosta dva duhovnika dopoldne, dva popoldne; drugo fantje. Kdor želi govoriti, naj se naprej priklasi našemu uredništvu.

Popoldne odmor. Ker pri Sv. Jožefu ni gostilne in bi bilo v mesto (splošno) predalet hoditi (kak posameznik bi že mogel iti), storite fantje prav, če prinesete kak prigrizek s seboj. Dobilo pa se bo tudi gori kruh in kaj gorkega (klobase) in tudi kaj, kar po grlu steče.

Popoldne ob 2 pete litanije v isti kapelici, nato nadaljevanje zborovanja do blizu 4. ure, ko odide vlak v Savinjsko dolino.

Če bi bil dež, bo moralo seveda biti vse v cerkvi.

Zdaj pa, dobri fantje, pridite na ta lepi shod v velikem številu! To mora biti cel tabor fantovski! Možje se smejo fantom pridružiti.

Spomnite se, kako ste bili lansko leto isti dan v Ljubljani s shodom zadovoljni. Letos gotovo ne boste manj.

Celje je naravno središče Slovenije (jugoslovanske). Celje, tretje slovensko mesto po velikosti, je prav lično mestece. Celjska okolica je najlepši del slovenske Štajerske. Sv. Jožef, misijonska in romarska cerkev, stoji na prijaznem nizkem griču, dobro četrtinko ure izven mesta. Z griča je najlepši razgled daleč po okolici. Cerkev sv. Jožefa je lepa, prav prijazna. Meseca maja bo Sv. Jožef v najlepšem cvetju in zelenju. — To so vnanje okoliščine, ki močno vabijo na ta shod. Govori bodo tudi brez dvoma lepi. Godba in fantovsko petje, ki se bo razlegalo po griču, to bo nekaj krasnega. Zastave tudi morajo biti.

Južna železnica je lani dovolila polovično voznino. Tudi letos se bo prosilo za znižanje.

Priglašajte se že zdaj! Sporočite na kratko, koliko se vas misli udeležiti iz Vaše župnije. — Pisma naslavljajte: »Misijonska hiša pri Sv. Jožefu, P. Celje.«

Slovinci še zmiraj preklinjajo Mater božjo po italijansko. Kdaj bo konec tej sramoti? Kaj ste storili, da to ostudnost preprečite?

Misijoni na slovenskem Koroškem.

Ker so se na zahtevo celovškega škofa dr. Adama Hefterja zadnja tri leta vršili po nemškem Koroškem sv. misijoni, je odredil, naj se vrše tudi v slovenskih župnijah njegove škofije. Zato so začeli po školovem naročilu ljubljanski jezuiti letos meseca januarja svete misijone v slovenskem delu Koroške, in sicer v pliberški dekaniji. Vsi štirje dosedanji misijoni so prav dobro uspeli.

Ob istem času sta se vršila dva misijona: v Švabeku in Suhi, od 14. do 21. jan. V Švabeku je bil misijon naravnost izvrsten. Vodila sta ga dva misijonarja. Udeležba pri pridigah sijajna, obhajil je bilo v župniji, ki šteje 650 ljudi, 1450. Ustanovila se bo za

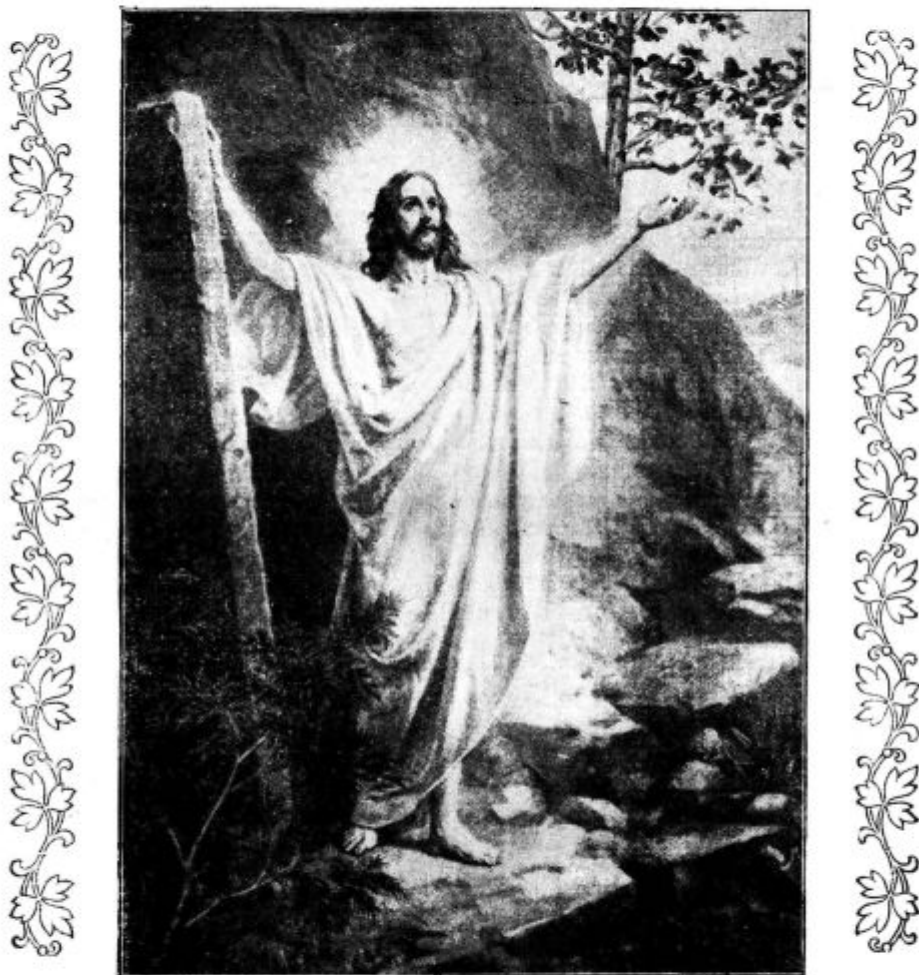
žene Marijina družba po prizadevanju gorečega g. župnika. Samo par domačinov ni bilo pri spovedi. — Na Suhi, v sosedni župniji, ki je ustanovljena le od občine, a ni še potrjena od škofijstva in vlade, in jo je prej oskrboval švabeški župnik, je vodil misijon eden patrov. Tudi ta misijon je bil prav dober. Udeležba prav obilna, ker mnogi so v hribih. Obhajil 750. Pri procesiji v nedeljo dopoldne s sv. Rešnjim Telescem so imeli ljudje goreče sveče. Ob sklepu blagoslov misijonskega križa na pokopališču. Cerkev je bila z zelenjem lepo okrašena. Upokojeni č. g. msgr. in dekan so vpeljal Marijino družbo za žene in dekleta. Ljudje so se s solzami v očeh zahvaljevali mi-

ijonarju. Le nekaj jih ni bilo pri zakramentih. Od 28. jan. do 4. febr. sta bila istodebno misijona v Šmihelu pri Pliberku in v Kazazah.

V Šmihelu sta težko delo vršila dva misijonarja. Obisk pri pridigah je bil prav dober, na svečnico in nedeljo ob sklepu sijajen. Zadnji misijon je bil tu pred 45 leti. Obhajil

po polju; samo moških je bilo 400, žensk pa nepregledna množica. V župniji so bratovščina presv. Srca Jezusovega, rožnega venca, češčenja sv. R. T., tretji red, škapulirska; prvo nedeljo majnika se ustanovi dekliška Marijina družba.

Istočasno je vodil eden patrov sv. misijon v Kazazah pri Šmihelu, ki je bil prav dober.

Velika noč. Aleluja!

je bilo 2700. Dela je bilo toliko, da spovedniki niso bili vsemu kos, kakih sto jih ni bilo pri spovedi. Zelo veličastni sta bili procesiji s sv. Rešnjim Telesom na Svečnico zvečer ob šestih s prižganimi svečami in sklepna z novim misijonskim križem, ki se je krasno razvila

Ljudje so prav pridno prihajali k pridigam, obhajil je bilo 950. Pri sklepu je bil tudi g. dekan pliberški, č. g. Hribar, in štebenski gospod, ki zdaj to župnijo oskrbuje. Dosedanji upravitelj, č. p. Evgen Merše, kapucin, je moral pred misijonom oditi v Skofjo Loko

Prazno je vse naše delo brez božjega blagoslova. Molite, molite, da Bog naše delo blagoslovi!

Kaj se vidi na Goriškem.

(Zakaj ti potopisi? Piše urednik. Dalje.)

Morda me kdo na tihem malo zavida za voljo mojih potopisov, češ: temu se pa godi! Pohajkuje po deželi, hodi od farovža do farovža, se da lepo pogostiti in gre naprej, kakor pravi tista pesem: Danes tukaj, jutri tam — drugi kraji, druga mesta — če mi všeč ni, pa drugam — urno me popelje cesta! — Toda če bi kdo imel moja potovanja za golo pohajkovanje, bi se nekoliko motil. Zdelo bi se mi škoda dragega časa. Ne rečem, da se mi slabo godi na mojih potih, — Bog varuj kaj takega reči! — a samo zato, da bi se mi prijetno godilo, vendar ne potujem, marveč imam s svojim potovanjem vedno kak koristen namen.

Podoben namen imam pa tudi s svojimi potopisi. Nekdo je rekel ali nekje so rekli, da je Bogoljub zaradi mojih takih in enakih spisov »voden«. Z drugo besedo: da vodo za drag denar prodaja. Prostor, ki ga takole pisanje in čenčanje zavzema, bi se dal boljše porabiti. — Drugi, in kolikor mi je znano, je teh velika večina — pa to reč drugače razumejo. Pravijo, da je tudi voda časih dobra, da je vino mešati z vodo zdravo. Z drugo besedo: pravijo, da je prav, da Bogoljub tudi take reči prinaša. Da! Če jaz svoje potopise nadaljujem, ste tega krivi samo Vi, naši bravci, ki me spodbujate, da naj le še take reči pišem, ker da jih radi berete; sicer bi bil že davno nehal. Če Vam to ni všeč, mi pa le kar povejte, bom pa nehal, saj si bom s tem le malo dela prihranil!

Namen tega in takega pisanja je trojen: 1. prav ta, da Bogoljub prinese tudi malo »vode«, to je: lažjega, kratkočasnejega beriva. Saj prinašamo tudi dokaj »vina«, to je močne hrane, praktičnih krepkih naukov za krščansko življenje. Ali je n. pr. današnji uvodni članek voda ali vino? In podobnih je še več. Časih pravijo, da je naše »vino« še malo premočno. Zato mu je treba malo vode priliti, to se pravi: ostrost naših naukov in zahtev je treba s kako prijazno besedo malo ublažiti. Zdaj mora po Bogoljubu burja pihati, zdaj pa milejša sapica. Če bi smel biti nekoliko neskromen, bi rekel: Pokažite mi nabožni list, ki bi segal tako živo v praktično življenje kakor Bogoljub! Kdor hoče vse izpolnjevati, kar Bogoljub v eni številki naukov prinese, ima za en mesec dosti. O, ko bi le četrtinko tega hoteli izpolnjevati! — 2. Posvetnjaki mislijo in trdijo, da je pobožno življenje dolgočasno, le posvetno življenje to je veselo. To je temeljna zmeta, ki zapelje nešteto mladih ljudi

na pota posvetnosti in razuzdanosti. Mi moramo to usodno zmeta pobijati, — pa ne samo z besedo, ampak tudi z dejanjem. Pobožnost mora biti vesela, prijetna, prikupljiva! To je pravilo Bogoljuba. Zato ne smatramo za onečaščenje svetih reči, četudi nabožni list zapiše kako kratkočasno. Ta ali oni, ki bi »Bogoljuba« še v roko ne vzel, ga pogleda zaradi tega, zraven pa še kaj drugega bere. — 3. se dá tudi v potopis vplesti marsikako koristno in porabno zrno.

To so razlogi, ki me — poleg prigovarjanja naših bravcev — nagibajo, do pišem in kracijam te-le potopise.

Nekaj vam pa moram pri tej priliki povedati, da me je prav pošteno goljufalo. Kaj pa? Vidite, ravno iz teh vzrokov sem napisal tudi tisti dve prošnji »Ančkam in Micikam«, pa vsem, ki niso Micike in Ančke. Mislil sem, da jih bom malo v dobro voljo spravil, pa bodo tem rajše in tem več dale za zaprosene namene. Na — in kaj se je zgodilo? Moja namera se je popolnoma ponesrečila. Micike in Ančke in vse druge so me skoro popolnoma — na cedilu pustile. Darov v zaprosene namene je prišlo tako malo, da se mi je čudno zdelo. Za obe cerkvi v Bosni se je nabralo dobrih 2000 dinarjev, za katoliško dvorano v Belgradu pa komaj 300. Kaj menite, kdaj bomo začeli s temi vsotami cerkve in dvorano zidati?! Vsaj od An sem pričakoval, da bodo za cerkev svoje patrone rade po svojih močeh prispevale; a darovali so drugi, ki niso bili imeno prošeni, Ančk pa je dalo prav malo. Več kakor za bosenske cerkve mi je pa še za dvorano v Belgradu. Tam so naša slovenska dekleta, ki takega zavetja krvavo potrebujejo. Človek bi pričakoval, da bodo njih slovenske sestre, ki so doma na varnem, rade priskočile svojim ogroženim tovarišicam v daljnem mestu na pomoč, da se tam ne zruše — v nesrečo sebi in v sramoto vsemu katoliškemu slovenskemu narodu. Da vam odkrito povem, skoro zamalo se mi je zdelo, da so to moje prošnje tako preslišale in prezirale! Iz tega moram sklepati, da se z ženskami ne gre šaliti... Če si dovoliš z njimi kako šalo, jo lahko pošteno izkupiš. Jaz sem se jim hotel prikupiti, pa so me dobro izplačale; hočem reči: nič me niso izplačale, za kar sem jih prosil. — No, če vam ta ton ni všeč, bomo pa lice v bolj resne gube nabrali in druge strune ubrali...

Zdaj, ko sem skušal malo opravičiti svoje »vodeno« pisanje, se moram pa vrniti nazaj na Goriško.

Namen mojega drugega potovanja po Goriškem — bolj natančno rečeno: po vipavskem Goriškem — torej ni bil samo prazno pohajkovanje, ampak zlasti to: pokazati našim bratom na Goriškem zanimanje in simpatije zanje ter spletni prijateljske vezi med njimi in nami. Tisti drat, ki so ga potegnili Italijani čez slovensko zemljo, nas je tako razdvojil, da se bojim, da si bomo mi — ki nas je že itak malo — postajali in postali vedno bolj tuji... Zato, ker nas že vnanja sila loči, moramo tem bolj gojiti medsebojno ljubezen in prijateljstvo. Občevati moramo med seboj duhovno, — telesno pa tudi toliko, kolikor nam vnanje ovire dopuščajo. Zato sem Goričanom že zadnjič priporočal Družbo sv. Mohorja, naj ji ostanejo zvesti. Primorci bi morali brati naše knjige in časnike, mi pa njihove. Ovira je le ta, da so njihove tiskovine za nas — predrage. Kako redko vidite pri nas »Goriško Stražo«! Koliko naših duhovnikov tostran bere »Zbornik«, glasilo goriških duhovnikov? Meni ga pošiljajo iz Gorice in sem vesel, da vendar malo vidim, kako se gibljejo. Ravno one dni, ko sem hodil po Vipavskem, je začel v Gorici izhajati šaljivi list »Čuk na palci«. Tostran meje nimamo nobenega šaljivega lista, in komu pri nas je znano, da sploh kak tak slovenski list izhaja? Dokaz, kako smo zaprti drug pred drugim. Sploh moramo reči in priznati, da se Goričani zelo pridno sučejo. Tisk, organizacija, politična, prosvetna — vsa čast! Upamo, da bo šla tudi verska vštric z drugimi.

Toda — kje smo že obstali?

Poslovil sem se od ljubega gospoda župnika Rejca v Sv. Križu in jo ubral po bregu navzdol do ceste in do Ceste. Tam sta namreč dve cesti: ena je prava cesta, druga je pa vas Cesta. — Ondi sem pričakal avtomobila, ki me je potegnil do Sela. Pri Selu se vipavska dolina razdvoji. Po južni strani mimo Batuj, Dornberga, Prvačine vozi železnica, avtomobil pa drdra po severni črti skozi Črniče, Osek in Šempas.

Opisal bom svojo pot prav nakratko, sicer ne pridem zlepa naprej. Sploh naj povem, da sem v svojih potovanjih prav kratek; opisujem vse samo nakratko in površno. Kar zatajevali in premagovati se moram pri pisanju; ker če bi napisal vse, kar mi sili pod pero, bi se mi stvar preveč raztegnila in zategnila.

Od Sel, kjer sem stopil z avtomobila, sem skočil — četrtno ure pešpoti — v Batuje pozdravit gospoda župnika Ignacija Lebana, brata šturskega župnika. Videla sva se ne

le preteklo nedeljo v Logu, kjer mi je šel posebe pokazat svoja batujška dekleta, ampak bila sva skupaj tudi meseca maja na evharističnem kongresu v Rimu. Zato bi mi gotovo zameril, če bi ga nič ne pogledal, ko sem tukaj mimo hodil. Pri njem mi je bilo to zelo všeč, ko je pred župniščem toliko lepega cvetja, kakor ga nisem nikjer drugod videl. Kako prijetno te pozdravi to cvetje, ko stopiš na vrt duhovnikov! Kaj je lepšega za oko kakor cvetica? Cvetje za oko, petje za uho! Kaj je lepše, kaj bolj nedolžno, kaj bolj poceni kakor to dvoje? Ljudje pa ljubijo le lepoto in sladkoto, ki je draga in ki je nevarna: pijačo in razkošno obleko. Moški pijačo, ženske obleko. Namesto da bi lepo cvetice gojili in nad njimi svoje nedolžno veselje imeli, obešajo dekleta svoje srce le na obleko — cunje, cunje in zopet cunje! In namesto da bi peli, iščejo ljudje veselja le v pijači. Pa zakaj jaz ne vidim rad prerazkošne obleke? Ali sem morda sovražnik lepote same? Nikakor! Obleka sama na sebi in pijača sama na sebi nista napačni. A v obleki je ničemurnost, ošabnost, v pijači pa požrešnost — v petju in cvetju pa sama nedolžnost, ponižnost in druge čednosti. S pijačo in ničemurnostjo se streže mesenosti, v petju in cvetju je duhovnost in čistost. Zato pa namesto ničemurnosti gojite lepe cvetice, namesto pijače si privoščite petje! Pa boste bolj veseli, bolj srečni, bolj zadovoljni in bolj čednostni! Torej cvetje in petje, petje in cvetje — pa bo lepo na svetu.

Vidite, takole me zapelje in na stran potegne! Rekel sem, da bom kratek in prav nič nisem mislil govoriti o cvetju in petju. Ko sem pa zagledal toliko lepega cvetja na vrtu batujškega župnika, me je nehote potegnilo, da sem moral to zapisati.

V Batujah sem se pomudil prav malo, ker se je dan že nagibal in sem hotel do noči priti še naprej. Gospod batujski se torej napravi in me spremi proti Črničam, ki so oddaljene pol ure, do gospoda dekana Novaka. Gospoda dekana pa ni bilo doma. Pač pa je bila njegova dobra mamica vsa iz sebe, ko je zagledala urednika »Bogoljuba«, katerega z velikim veseljem prebira. A kje je gospod dekan? V Oseku! Dobro, greva pa še naprej v Osek! Zmračilo se je že, ko sva korakala z gospodom batujskim po nekih stranskih stezah proti Oseku, eno uro daleč. V Oseku sva dobila prav veselo duhovsko družbico, v kateri smo preživeli eno veselo urico, morebiti še malo več. Domači gospod Franke je bil posebno dobre volje in nam je iztresal iz rokava zdravice, da je bilo veselje in nas je lepo zabaval. Sploh sem opazil pri goriških duhovnikih dve

lepi stvari: 1. da so veseli, 2. da so zelo prijatelji med seboj. Obojega sem bil tudi jaz vesel in obojega — deležen. Še denar so mi ponujali, oziroma vsiljevali. Na, tu imaš, vzemi — toliko in toliko lir! mi je tiščal v roke g. Franke. Za kaj? Zase! Nič ni pomagalo braniti se; vzeti sem moral. Isto se mi je zgodilo v Gorici, ko smo bili opoldne pri Jelenu. Če se ne motim, je bil gospod Abram svetolucijski tisti, kateremu se nisem mogel ubraniti, da bi ne spravil njegovih lir. — Razume se, da smo temeljito pretresli vse razmere, cerkvene in politične, tostran in onstran italijanske žice.

Bilo je že precej pozno zvečer, ko smo se vračali proti Črničam: g. dekan, gospod batujski in jaz. Zjutraj sva z dekanom maševala, ob 9. pa se odpeljala z avtomobilom

proti Gorici. V Oseku je prisedel g. Franke. Vozili smo mimo Šempasa, kjer župrikuje zdaj dobri g. Miha Kragelj, s katerim se tudi že davno poznavam in je bival kot begunec na Kranjskem. Avtomobil vendar ni dovolil, da bi ga bil pozdravil. — Svet med Šempasom in Gorico je malo obljuden. Iz avtomobila sicer nisem mogel veliko videti, a kolikor sem videl, je precej samotno: najprej polje, potem gozd. In sicer gozd, v katerem menda ni prav varno. — Izstopili smo v Gorici na trgu blizu stolne cerkve. Gospod dekan črniški pa se bo menda v kratkem preselil k tej cerkvi, — če se že ni — ker je imenovan, najbrž mesto račnega prezgodaj umrlega dr. Kobala, za študentskega kanonika. Ampak — to mu narcčamo: da nam ne bo umrl tako zgodaj kakor njegov prednik blagega spomina!...

Delo za misijone in misijonišča.

Marijine družbe, zlasti misijonski odseki, so nas popraševali in pročili, naj bi jim poslali navodila, kako naj bi odseki delali v pomoč misijonišču in tako podpirali splošno misijonsko prizadevanje sv. Cerkve. V januarski številki »Božljuba« smo to navodilo obljubili, sedaj ga tu podajamo.

Splošno velja tole: Ljubezen je iznajdljiva povsod, tudi pri misijonskem delu. Porabiti zna vsak čas in vsako priliko. Tu se da bolj na ta način, drugje spet drugače več in bolje doseči. Skoro za povsod bodo pa veljale sledeče točke:

1. Molite za prospeh misijonišča in za misijone! Darujte v isti namen sveta obhajila! Lahko, in je le želeti, skupno, bodisi v odseku ali družbi, ali pa doma v družini. V družini zlasti pri skupnih molitvah, najlažje pri večerni.

2. Radovoljno prenašajte težave življenja in se prostovoljno kaj zatajujte ter darujte to Bogu za misijonišče (misijone).

3. Berite misijonske knjige in časopise!

4. Prirejte sestanke, kjer se predava o misijonih: O pomenu misijonišča, o misijonskem položaju katoliške Cerkve itd. — V družbah mogoče redno (mesečno).

5. Misijonske knjige in časopise širite tudi med drugimi. (Mi smo dosedaj izdali štiri misijonske koledarje in Rožico s Krasa.)

6. Skrbite za lepo krščansko vzgojo otrok, da bi se vzbudilo veliko poklicev za misijonarje.

7. Podpirajte dijake, ki študirajo z namenom, da vstopijo v misijonišče. Če kdo sam ne more podpirati, naj pošče za to koga drugega. Odsek ali družba lahko velikodušno sklene, da bo podpirala enega ali več gojencev v Dijaškem domu v Ljubljani, ki se pripravljajo za vstop v misijonišče.

8. Nabirajte ude za Misijonsko mašno družbo (letno 1 Din, za večno 10 Din). Nabiralne pole se dobijo v misijonišču.

9. Nabirajte darove za misijonišče. Člani družbe ali odseka darujejo

recimo mesečno, od drugih se nabira ob raznih prilikah.

10. Nabirajte, urejajte in perite poštné z namke. (Navodilo smo priobčili v »Bogoljubu«, febr. 1923, str. 42.)

Vse to se da v Marijini družbi (mis. odseku) bolj ali manj organizirati. Eden (ena) skrbi zlasti za to, drugi (druga) za drugo; večinoma pa vsi — vse. Kjer ni družbe ali kake druge primerne organizacije, lahko to delo opravljajo tudi posamezniki. Celó organizirajo ga lahko. — Pri večini je najbolj in najprej

potrebno, da kaj misijonskega berejo, da misijonstvo spoznajo in se zanje vnamajo. Šele potem bodo sami lahko navdušeni za to tako vzvišeno delo in le potem bodo znali tudi druge k temu navajati. Na to potrebo smo mislili, ko smo sestavljali letošnji misijonski koledar, ki je, hvala Bogu, sedaj razširjen po vsem Slovenskem. Zato ga pazno preberite in ponovno ga prebirajte! Našli boste vedno kaj novega. — V posameznih slučajih bomo radi šli na roko z nasvetom ali tudi drugače. Le sporočite nam!

Misijonišče v Grobljah.

Kdor podpira misijone, si nabira milijone — za nebesa.

Čudodelna roka sv. Frančiška Ksaverija.

Fristo let je minulo, kar je sv. Cerkev prištelá med svetnike velikega misijonarja azijskega Frančiška Ksaverija iz Družbe Jezusove. Znana je njegova požrtvovalnost in gorečnost, saj se čita o njem, da je sam krstil nad milijon nevernikov. Po njegovi smrti (2. decembra 1552) so v Goi v Prednji Indiji, kjer je pokopano njegovo truplo, čuvali njegovo relikvijo kot največji zaklad. Papeži in kralji so ponovno prosili, da bi se njegovo truplo pripelalo v Evropo, pa Indijci niso pustili svetnikovega trupla odpeljati. Slednjič so pustili, da so v Evropo odpeljali desnico sv. Frančiška. Letos, ko se obhaja jubilej sv. Frančiška, vozijo njegovo desnico po vseh največjih mestih Evrope. Triumfalne sprevede je doživela njegova desnica na Španskem, Francoskem in v Italiji. Povsod, kamor je prispela sveta roka, je sv. Frančišek delil dobrote, delal čudeže, spreobra-

čal grešnike. Dne 26. februarja je dospela ta relikvija v Gorico, kjer so množice počastile velikega apostola ubogih poganov. 27. in 28. februarja je bila svetinja izpostavljena češčenuju v Trstu v cerkvi oo. jezuitov. Brezversko mesto je Trst; pa da si videl te množice, ki so te dni častile sv. Frančiška, bi ostrmel! Kakor povsod: tudi v Trstu je roka sv. Frančiška delala čudeže. Tri osebe so zadobile zdravje; o njih Vam bom več poročal, ko jih bodo še zdravniki potrdili. Tiste množice zastaranih grešnikov, ki so te dni pri spovedi dobili mir srca, je pa Bog sam videl. Kdor je pa gledal veličastno procesijo, ki se je je udeležilo nad 100.000 ljudi, je gotovo nikoli ne bo pozabil. Pozabil pa ne bo tudi z molitvijo in dobro roko podpirati misijonskega dela. J. Soklič.

Prilodnič prinesemo sliko z relikvijo.

Kako delati za Bosno.

Na razna vprašanja, kako hočemo delati za naše katoliške brate v Bosni, sledeča pojasnila: Kdor ima doma ovce, naj daruje malo volne za nogavice bosenskih novomašnikov. Kdor zna presti, naj zaprosi pri drugih volne; naj jo sprede in prinese. Ni treba veliko iz ene roke, le mnogo darežljivih rok je treba. Gospodinje, kuharice, ki koljete perutnino, spravite nam mehko perje, da napravimo male zglavnike. Dolenjke in Savinjčanke in Gorenjke, ki izdelujete domačo prejo, domače platno, pošljite nam kak ostanček za brisače ali rjuhe. Trgovke, pošljite nam kake ostanke za prevlake zglavnikom, krpice, da sešijemo pisane

očeje, sukanca, gumbic, bele trakove za perilo, pisano blago za odejo ali prevlake. Blage duše, ko pišete oporoko ali jo narekujete, sporočite nam posteljino, rjuhe, razpelo, svečnik, svetilnice; branjevke ali kramarice boste nam darovale nož, vilice, žlico, razpelo, pa še kak par moških nogavic in sukanec, da bomo sešile perilo. Z nabranim denarjem hočemo predvsem kupiti cel kos belega platna, da sešijemo oltarne prtiče, korporale, roketeljne in albe za revne bosenske cerkve. Dvakrat da, kdor hitro da. Vsem dobrotnikom že naprej iskren »Bog plati!«

Bosenski odbor.

Marijina družba najboljša priprava za zakon.

Govorila na shodu M. D. v Tinjah 30. jul. l. l. M. J.

Tu v Tinjah za nas družbenice ne poznajo drugega imena kakor »device«. »Glejte jih device! Ali si ti tudi zraven? K tem devicam pa že ne pristopim, da bi ne vem kaj bilo!«

Pa saj bi na tej besedi sami nič ne bilo, le to je, da jo izgovarjajo s čutom polnim preziranja in zaničevanja, kakor bi pomenila nekoga, ki ni za človeško družbo, ne pa deklico, ki kakor skala stoji sredi zapeljivega sveta in čuva najdražji biser svoj, sveto čistost. Kaj neki mora biti temu vzrok?

Tu na kmetih je dekletom po večini odločen zakonski stan. Ko odraste šoli in nastopi devetnajsto, dvajseto leto, že začne premišljevat, kam naj umeri svoj korak. In čim bolj potekajo leta mladosti, tem bolj se v marsikaterem dekliskem srcu vzbuja želja po zakonu.

Tu pa stopi na plan Marijina družba. Kakšno misel ima ona glede zakona? Splošno mnenje ljudstva je, da Marijina družba z zakonom nima nič opraviti, ča ona vzgaja samo stare device. Za brihtna, živahna in poskočna dekleta pač ni, ker tedaj mora pustiti vso živahnost in biti kakor svetnica v oltarju in z rokami na prsih moliti, kakor nune v samostanu. — Da bi katera mislila na možitev, o tem še govora ni. In iz tega napačnega pojmovanja Marijine družbe najbrž izvira tisto prezirljivo govorjenje »device, device«.

Toda temu ni tako. Naše mnenje in tudi mnenje tistih, ki imajo v tem že večkušen, je: Marijina družba je najboljša priprava za zakon. Tako izrečno trdi ljubljanski knezoškof Jeglič v svoji knjigi »V boj za srečno in veselo krščansko življenje«, da je za dekcle najboljša priprava za zakonski stan, vstop v Marijino družbo, katere naloga je: mlade ljudi v nevarnih letih mladosti ohraniti na poti nedolžnosti, poštenja in pobožnosti, in tako potom Marijinih družb vzgojiti nov boljši rod, zgleadne krščanske žene in matere. Ne pa samo nun, kot mislijo nekateri.

Za vsak stan se mora človek pripravljati. Če hoče postati dekcle šivilja, ali kaj drugega, si najprej poišče dobro mojstrinjo, pri kateri se vadi in uri tako dolgo, da upa začeti na svojo roko. In za zakonski stan, za stan na katerem sloni blagor in sreča človeškega rodu, pa tudi njegov pekel in nesreča, bi ne bilo treba priprave, bi ne bilo treba šole? In kje najti boljšo šolo, boljšo učiteljico, kot je Marija in njena družba?

Temeljni kamen, na katerem sloni vsa bližnja in daljnja priprava, je in ostane sveta čistost. Devištvo je dota, brez katere bi nobena nevesta ne smela prestopiti praga svojega novega doma. Ona je pogoj zakonske sreče. Zato je dolžnost vsakega katoliškega dekleta, da čuva liljo svojega srca, da jo belo in neomadeževano prinese pred oltar. Kako pa ostaneš najlažje nedolžna? Gotovo tedaj, če se skriješ pod Marijin plašč, če vstopiš v Marijino družbo, ter v njej vneto izpolnuješ vsa pravila in navodila. Ta nam povedo, kako živeti, da bomo vredni posebnega varstva Marijinega. Ta nas uče, kako se ogibati nevarnosti, kako rabiti molitev in vse drugo, kar pomaga ohranjanju čistosti.

Mati otroku posebno v nevarnosti hiti na pomoč, tako bo tudi devica Devica, naša ljuba mati, predvsem varovala svoje hčere, da jih ne zadene največje zlo, da bi namreč izgubile rajsko nedolžnost.

V Marijini družbi pa ne ohraniš samo lahko sv. čistosti, ampak v njej se naučiš tudi ponižnosti, katera te mora krasiti kot zakonsko ženo. Nadalje se navadiš pokorščine in samczatejevanja, katero ti bo v zakonskem življenju neobhodno potrebno.

Neki slikar je naslikal to-le pomenljivo podobo: Eva, naša prva mati, deli otrokom jabolka. Zraven pa Marija deli sv. hostije. Po pravici torej poje o njej pesmica:

Ljubezen evharistično nam netiš v duši.
Otroke svoje vabiš pred oltar:
Najdražji izmed tvojih so ti tisti.
Ki večkrat jih obseva hostij žar.

V Marijini družbi nam ona po pravi-
lih podaja Jezusa v najsv. zakramentu,
ki nas krepi v vseh skušnjavah, nam daje
milosti, da napredujemo v čednostih. Glej-
te, kako krasna vzgojevalnica je Marijina
družba! Prav je imel oni mladenič, ki je
rekel: »Če se bom jaz ženil, tedaj nobene
druge ne vzamem, kakor iz Marijine druž-
be, ker tedaj dobro vem, kaj jemljem.«

Rekli boste: vse lepo in prav, toda Ma-
rijina družba prepoveduje ples. Če pa ple-
sat ne grem, pa v tukajšnjih razmerah že-

je ves njih trud zastonj, ji je tisti, ki jo
je prej najbolj silil, izrekel priznanje:
»Prav si imela!« Vidite, tako je to dekle
s svojo odločno voljo pri fantih vzbudila
spoštovanje.

Pa še eden temu nasproten zgled! V
fari se je ustanovila Marijina družba in
dekleta neke velike vasi so izključno vse
vanjo pristopile. Ena pa, ki je bila tudi
tega mnenja, da se v Marijini družbi ne
more možiti, se je hitro skesala in je iz-
stopila prostovoljno. Zaročila se je z ne-
kim mladeničem. Bilo je cerkveno žegna-
nje in z njim običajni ples. Fantje so de-
kleta, kot vsako leto, vabili. A letos pa
deklet ni bilo. Prišla je le sama odpad-

Prezbiterij cerkve sv. Jožeta v Ljubljani.

nina ne dobim. Da je tako mnenje ljud-
stva, priča to, ker tistim, ki ne plešejo,
vedno oporekajo: »Kako boš pa ti neve-
sta, ker plesat ne znaš?« Kakor bi bil
ples glavni pogoj zakona! Pa mislite, da
pošteni fantje kaj spoštujejo ona dekleta,
ki omedejo vsa plesišča? Ah, kaj še, — še
sami jih ne marajo! Tem so le orodje, da
morejo streči svojim strastem.

V neki vasi je bila ženitnina. Med
svati je bila tudi zgledna Marijina družbe-
nica in fantje so se menda zakleli, da jo
morajo spraviti na ples. Prigovarjali so
ji zlepa in jo tudi silili. Toda ostala je sta-
novitna. In proti jutru, ko so uvideli, da

nica. In tisti njen zaročenec, četudi jo je
poprej sam vabil, ji je to tako zameril,
da ni hotel ničesar več slišati o njej. Šel
je in se zaročil z dekletom, ki je bila sve-
tovalka Marijine družbe za tisto vas. Iz
tega lahko sprevidite, da pošteni fantje
ne iščejo nevest na plesiščih.

Moj namen ni danes vas priprav-
ljati za zakon, ampak le dokazati, da je
Marijina družba tista, v kateri se dekle
najložje in najlepše pripravi zanj.

Zato ob koncu le nakratko omenim,
da kakor se v Marijini družbi najložje
vrši daljna priprava, tako tudi bližnja. To
je priprava v tistem nevarnem času, ko

se ženin resno oglasi. In tedaj, ko se slovesno zaročiš. Če si bila dobra članica Marijine družbe, se boš zavedala, kakšne dolžnosti ti nalaga zakonsko življenje, zato boš dobro premislila vse okoliščine, ki bi mogle vplivati na srečo v zakonu. se posvetovala z skušenimi osebami in molila predvsem za razsvetljenje.

Pri nas je navada, da se ženijo ljudje po računu in po tuji volji, četudi se poprej niso poznali niti videli. Pri nas se sodi nevesta po kravah in repih, pa se ne vpraša za srce in čustva; ne vpraša se, če ni čevelj za to nogo pretesen, samo če je po volji očetu in materi. Res je, da je ta navada stara, pa dobra ni. Saj veste, če se veže človek s človekom za celo življenje, to niso malenkosti. In človeka bi moralo biti strah, kadar stopi pred oltar na dobro ali slabo srečo. Koliko ljudi se potem kesaja! Poglejte samo malo okrog sebe, koliko je po družinah prepira, koliko pokore, toda prepozno je hoditi popoldne k maši.

Marijina družbenica se ne bo možila tako. Ona bo le tedaj privolila v zakon, če se bo zavedala, da jo spravlja v ta novi stan božja volja in srce, ker kar

spravi skupaj božja volja in srce, se boljše zлага, kakor kar je spihal skupaj veter: premoženje in hiše. In pozneje, ko se zaročiš, v tem najnevarnejšem času, ko satan napne vse moči, da bi ti zadnji trenutek oropal lilijo nedolžnosti, te bo misel: Marijin otrok sem, varovala se bom hudega. Varovala se boš skrivnih sestankov s svojim ženinom, ki so jako nevarni. In tako boš na dan poroke jasnega očesa in polna božjega strahu hitela pred oltar. Devišstvo ali sveta čistost je najlepša dota, ki jo more nevesta prinesiti svojemu možu v dar. Zakoni, ki se začenjajo že pred poroko, kakor skušnija uči, skoraj nikdar niso srečni. O blagor tebi nevesta, če te kinča pri poroki najlepši biser: biser nedolžnosti!

O, ko bi mladina spoznala veliki pomen Marijine družbe in bi se je s celim srcem oklenila, izginiti bi številni nesrečni zakoni, izginito obilno gorje, katero povzročajo greh. Zato pa, predraga dekleta, oklenite se Marijine družbe, saj lahko spoznate, da ni vzgojevalnica za nune, ampak najboljša priprava za zakon, ki je cilj vaših želja!

Ljubljanske Marijine družbe imajo prvo nedeljo maja ob 4 popoldne svoj skupni cerkveni shod v stolni cerkvi, Vse družbe udeležite se polnoštevilno!

Deviška dekleta.*

Kam spejete ve z limbarjem,
z najlepšo vseh cvetlic?
Nedolžnost, čistost angelov
vam sije z nežnih lic.

Kam spejete ve z limbarjem,
odbrane od sveta?
Kje cilji so izvoljeni
deviškega srca?

K Mariji, prvi liliji,
ki gleda jo ves svet,
k Mariji, svoji Materi,
ve nesete svoj cvet.

Vaš limbar v njenih bo rokah
na veke bel ostal,
in sto- in stokrat vas zato
ves raj bo blagoval.

Na njenem srcu bo dehtel,
razvijal nežni čar,
kropil bo njen ga blagoslov,
ljubezni njene žar.

Ožarjal bo devištva blesk
dni vaših slednji hip:
nedolžne duše jasen spev,
bo zadnji vaš utrip.

O blagor, blagor vam in vsem,
ki čistega so srca!
Že tukaj bodo gledali,
uživali Boga!

M. K.

* Pesmica je preprosta. A ker je iz roke preproste a vnete prijateljice »Božoljuba«, zasluži malo prostorčka.

Dopisi.

Zanimivo pismo iz Prage. Članica ljubljanske šentjakobske dekl. Mar. družbe M. R., ki biva za nekaj časa kot služkinja v Pragi, je pisala domači družbi pismo, iz katerega posnemamo sledeče zanimivosti: »... Shod imamo v cerkvi sv. Ignacija in sicer na galeriji. Narejena je kakor mala kapelica z lepim Marijinim oltarčkom, ki je samo za Mar. družbo prirejen. Najprej, ko pride vsaka no tri, naredi v knjigo črto k svojemu imenu, potem ena razdeli glasilo M. dr. kakor pri nas »Bogoljub«, nato pride g. voditelj in najprej prebere evangelij, potem ima govor. Tukaj povesod tudi popoldne bero evangelij. Potem so litanije in blagoslov z Najsvetejšim. Nato g. voditelj odnese Najsvetejše nazaj v cerkev in ne pride več nazaj. Vse članice ostanejo skupaj in zapoje in sicer vse enoglasno več krasnih pesmi, ki so že vse razdeljene po klopih. Potem se še en čas pomenijo med seboj. Jaz sem se na koncu priglasila, da me je starosta (tako se tu imenuje prednica) zapisala. Ko ji povem, da sem Jugoslovanka, se je prav začudila in bila prav vesela, da sem se k njim priglasila. Dobila sem malo knjižico, kjer je popisane vse članice in odkod da so. Tu imamo vsak mesec dvakrat shod, drugo in zadnjo nedeljo in enkrat zjutraj skupno sv. obhajilo. M. dr. ima v Pragi dva sedeža; ena družba je pri sv. Ignaciju, druga pri sv. Jožetu. Tukaj pri nas je vseh članic 48, čaka jih pa na sprejem 6... Ena stvar se mi je tukaj posebno dopačla in to je, da se članice med seboj nazivajo »sestrička« (sestra) če hočem katero kaj vprašati, ji moram reči le »sestrička«, ne pa »slečna« (gospodična). Saj to je tudi pravilno, ker pod Marijinim pleščem smo si vse sestre med seboj. Lepo bi bilo, če bi se ta lepa navada tudi pri nas upeljala. Vse članice so tu jako ponižno in preprosto oblečene. Malo jih je sicer, pa so res vse tako lepo domače med seboj, jaz sem bila kar iznenadena in sem tudi takej naročila tukajšnje glasilo Marijine družbe. ...»

Mladeniška Marijina družba v Dobropoljah. Na praznik Brezmadežne smo slavili 20 letnico naše družbe. Ob dvajsetletnici je družba imela veliko žrtev. Ko smo se popoldne zbirali pod Marijino zastavo in odhajali skupno v cerkev, so v Ljubljani položali v grob zvestega člana in svetovalca naše družbe, Jožeta Mikliča iz Zagorice. Bil je izvrsten fant, pobožen in navdušen za čast Marijino. Ob 10 letnici naše družbe je Marija

poklicala k sebi tedanjega prednika, Jožeta Nučiča iz Vodice. Nučič je bil izredno goreč fant. Iz daljnih Vodice je tudi v najhujšem mrazu prihajal k adventnim zornicam in bil celi fari zgled vernega kristjana. Za 20 letnico si je Marija izbrala našega pridnega Jožeta. Pokojni Jože je bil zelo skromen in pobožen mladenič. Ob prvih petkih ga ni nikoli manjkalo pri obhajilni mizi. — Tudi sicer je bilo v preteklem letu več sprememb v naši družbi. Poleg Mikliča nam je smrt pobrala še dva fanta. Poslovala sta se od družbe tudi dva svetovalca, ki sta spremenila svoj stan. Oba sta bila več let svetovalca v družbi in njena goreča člana: Jože Kralj iz Zagorice in Janez Drobnič iz Vidma. Obema bo družba ohranila časten spomin. Oba sta darovala družbi lep dar. — Mi pa, ki smo še v družbi in veliko nas je, krepko naprej! Pomladili smo se, obnovili smo vse predstojništvo. Naj naša družba procvita, naj Marija izprosi obilo blagoslova našemu delu!

Vogrče na Koroškem. Majhna je sicer naša vas, vendar imamo nekaj, kar kinča našo faro, namreč dobro vzgojeno Marijino družbo ter vnetega in neutrudljivega dušnega pastirja. Oh, ko bi bili tudi še fantje tega mnenja, da bi posnemali Marijino družbo, potem je naša fara v verskem oziru dobra, ko bi tudi fantje pristopili k mladeniški Marijini družbi. Ravno tista dekleta so danes nesrečna, ki so pred nekaj leti rekly: Saj tako lahko prav živim, čeravno nisem v Marijini družbi. Naši fantje, naše veselje, naši bodoči gospodarji, krenite na pravo pot, namesto da hodite v sosedno faro k sv. maši, katero skoro vedno zamudite in potem tam po gostilnah razgrajate in zapravljate denar po nepotrebnem! Hodite rajši pridno v našo ljubo cerkvico, in videli boste, da tam zadobite mir, drugod pa ga ni nikjer!

Fant od fare.

Turjek. V novoustanovljeno Mar. družbo je bilo po šestmesečni pripravi 8. decembra sprejetih 24 deklet. Marijina družba za žene se bo ustanovila 2. februarja. Ob prvih petkih je cerkev polna častivcev Srca Jezusovega. Kip božjega Srca stoji ob strani velikega oltarja in se zdi, kakor da bi Jezus klical: Pridite k meni! Moški in ženske so se odzvali vabilu. Na praznik Vseh svetnikov in na dan celodnevnega češčenja so bili skoraj vsi ljudje pri sv. obhajilu. Vsakdanje sv. obhajilo se množi. Na praznik celodnevnega češčenja sta bili dve pridigi. Med sv. mašo se tudi fantje dostojno obnašajo. Božjo službo povečuje krasno petje na koru. Ob nedeljah popoldne

je pri nauku skoraj toliko ljudi, kakor pri sv. maši, ker hodi vsak rad poslušat dobre pridige. Pred pol letom je prišel novi g. župnik, pa je z božjo pomočjo veliko storil. On in vrli gospod učitelj Ločniškar delujeta vzajemno. Srečna župnija!

Iz Tinjana — Istra. Tinjanska dekliska Marijina družba plaka nad izgubo svoje zveste članice Ivane Primožič, ki je po kratkem a velikem trpljenju izdihnila svojo deviško dušo v tržaški bolnišnici dne 24. januarja t. l. Čudna so božja pota! Pokojna Ivana je čutila v sebi poklic za samostansko redovno življenje in bila je sprejeta v Maribor k čč. šolskim sestram. Ne da se opisati, kako je hrepnela po samostanu in celo želela še v strožji red. Bilo je 8. januarja t. l., ko je Ivana, spremljana od svojih tovarišic, na južnem kolođvoru v Trstu poslavljalja se od njih, ki so jokale, a ona je vesela stopila v brzovlak Trst—Dunaj, rekoč: Ne jokajte! Prosilja jih je, naj izmolijo na Tinjanu pred kipom Brezmadežne češčena-marijo, da srečno pride v Maribor, nato se začne vlak pomikati, a naša Ivana, sloneč pri odprtem oknu kupeja zapoje na ves glas s svojim krasnim glasom: »Trenutek je prišel vesel« in vlak je izginil v daljavo. Srečno je prišla v Maribor, bila zelo srečna, toda par dni pozneje je hipoma zbolela; vodstvo ji je svetovalo, ko je vstala, naj gre v Tomaj, kjer je zrak zanjo ugodnejši. Revica je šla, a ne v Tomaj; na pol mrtva je prišla v Trst, odkoder so jo prenesli v tržaško bolnišnico, odtod pa mrtvo na tržaško pokopališče, kjer čaka večnega vstajenja.

Zagorje pri Pilštanju. Letos kakor vsako leto bomo zopet obhajali slovesno tridnevno v čast preblažene Device Marije 10., 11., 12. in 13. maja po prazniku Kristusovega vnebohoda in vodili bodo tridnevno preč. gg. misijonarji od sv. Jožefa pri Celju. — Častilci Marijini, hitimo pred oltar Marijin in čujmo pri podbojih njenih duri. »Kdor mene najde, najde življenje!

S Slapa pri Vipavi. Tudi pri nas se je začelo z resno pozitivitvijo Marijine družbe, ki je tekom svetovne vojske skoro izhiral. Malo številce 7 se je do danes pomnožilo na 24. Naša družba je letos slovesno proslavila že svojo dvajsetletnico z lepo uspelo prreditvijo, obsegajočo: krasno nalašč v ta namen spesneno deklamacijo č. m. Elizabete, petje in igro »Nežika z Bleda«. Dne 2. februarja je bilo znova sprejetih 7 deklet. Temu zgledu bodo sledila gotovo še druga dekleta, ki polagoma uvidevajo, kolike koristi je Marijina družba za pravi verski in narodni preporod našega naroda.

Sv. Trojica pri Trzišču (Dol.). Ustanovili smo cvharistični, dobrodelni, časniški odsek. Imamo pod skupnim ovitkom 152 Domoljubov, 72 Bogoljubov. Od 24. februarja do 5. marca se je pri nas vršil sv. misijon s 3100 obhajanci. Ob misijonu se je ustanovila družba a p o s t o l s t v a m o ž. Pristopilo je 66 mož in mladeničev. Ob sklepu misijona je bilo sprejetih 8 mladeničev in 48 deklet v Marijino družbo. V stolpu pa nam pojo bronasti zvonovi, lepši in večji od prejšnjih.

Sromlje pri Brežicah. Naša fantovska in dekliska Marijina družba ima en mesec v cerkvi nauk, drugi mesec pa v župnišču, kjer poleg duhovnega voditelja nastopajo z različnimi govori tako fantje kakor dekleta. Posebno čudno pa je to, da so bili na glavni društveni praznik 8. decembra na novo sprejeti trije fantje v družbo in nič deklet.

Pliberk (Koroška). Po triletnem obstoju si je naša Marijina družba nabavila zastavo. Na dan Brezmadežne, 8. decembra, se je slovesno blagosloвила. Zastava je krasna. Naše glavnosti so se udeležile članice Marijinih družb iz Tinj, Kazaz, St. Lipša, Globasnice, Vogrč, kandidatkinje iz Smihela s svojim voditeljem č. g. Koširjem, ki so nas v nagovoru navduševali za boj marijanski. Sledila je sveta maša z asistenco in slovesnim petjem, med katero smo skupno pristopile k mizi Gospodovi. Popoldne se je vil sprevid z novo zastavo iz dekanije v cerkev, kjer je bil govor našega voditelja č. g. dr. Zeichna: Vselej in vse z Marijo. Sledil je sprejem treh kandidatkinj. Po cerkvenem shodu se je vršila slavnostna akademija v dvorani izobraževalnega društva. Vrstilo se je petje, deklamacije in govori. Govorniki in govornice so poudarjale, da je družbi zabava potrebna, in kako gojiti veselje. H koncu je bil prizor: vzgoja sveta in Marijine družbe. Vladalo je splošno veselje in navdušenje.

Hrušica v Istri. Tudi mi se moramo malo oglasiti v našem Bogoljubu, da ne boste mislili, da smo že vsi pomrli, čeprav je bila tudi naša družba že blizu smrti! Saj znate: kakor drugod po naših krajih, tako pri nas: med vojsko je družba vedno bolj hiral, a po vojski bi bila kmalu umrla. A vendar ni, hvala Bogu in Mariji! V jeseni 1921 smo imeli v Hrušici sv. misijon — vodili so ga z veliko vnemo preč. gg. lazaristi iz Ljubljane — in po sv. misijonu se je začela družba vedno bolj oživljati, tako da šteje sedaj dekliska družba 82 družbenic, posebej pa še ima odsek za matere in vrtec za male deklice. Shode imamo redno vsak mesec. »Bogoljubov« dobivamo 50 (seveda: premalo! boste rekli Vi drugi — a če

bi poznali Istro, ne bi najbrže tako sodili). Za pustno nedeljo in torek so dekleta prav lepo igrale krasno igro »Dve materi«, kar je bilo vsem pametnim mnogo bolj všeč kot pa ples. Da bi se naša Mar. družba še bolj po-

živila, bi prav rade inče kak poučni sestanek pri nas ali kje v bližini, kakor jih imate pri Vas na Kranjskem. Gospod urednik, pomagajte nam! — (Rad, a povejte, kako bi želeli. — Ur.)

Po domovini.

Dve novi škofiji sta ustanovljeni v Jugoslaviji, na bivšem Ogrskem. Imenovana sta tudi že nova škofa: v Subotici (Bačka) Ljudevit Budanovič, v Velikem Bečkereku (Banat) pa frančiškan o. Rafael Rodič.

Dar svetega očeta. Za novo katoliško cerkev, ki se ima zidati v Belgradu, je daroval papež Pij XI. 240.000 dinarjev.

Novi vizitator (provincijal) misijonarjevarizaristov. Za naslednika blagopokojnemu vizitatorju Fr. Javšovcu je imenovan preč. g. Leopold Šmid, bivši superior misijonske hiše pri sv. Jožefu v Celju. Novi vizitator si je izbral za svoj sedež misijonišče v Grobljah, kjer je obenem superior. — V Celju je postal superior č. g. Gregor Flis, v Mirni pri Gorici pa č. g. Mihael Klančnik. — Č. g. Alojzij Plantarič, dosedaj superior v Grobljah, je šel v misijon v Bitolj.

Za provincijala-naměstnika frančiškanske provincije je izbran (po smrti provincijala P. Holečka) dr. P. Regalat Čebulj, doslej gvardijan v Ljubljani. Njegovo mesto je prevzel P. Salvator Zobec; varih provincije je P. Placid Fabiani.

Duhovniške spremembe v ljubljanski škofiji. Podeljena je župnija St. Vid pri Stični Janezu Hladnik, župniku na Trebelnem. — Nameščen je kot kaplan na Dobrovi Karel Matkovič. — K sv. Petru v Ljubljani ima priti kot kaplan Viktor Turk iz Cerkljan pri Kranju.

Smrtna kosa. Dne 14. februarja so pokopali v Ljubljani provincijala frančiškanskega reda o. Mariofila Holeček. Pokojni provincijal je bil star šele 50 let. Ko je dokončal gimnazijo, se je odločil za službo pri železnici. V zakon je dobil dobro gospo Dolžan. Vestno je izvrševal svojo službo, živel vzorno ter stopil s svojo ženo v tretji red sv. Frančiška. Ko mu je ženo pobrala smrt, se je odločil za življenje v samostanu. Postal je re-

doжник in dosegel v redu najvišjo službo provincijala. Odlikoval se je v vestnem izvrševanju svojih stanovskih dolžnosti kot spovednik, misijonar, pa tudi kot pisatelj. Skromnega sina sv. Frančiška so vsi čislali. Truplo rajnega je v cerkvi frančiškanski blagoslovil ter opravil obredne molitve prevz. g. knezoškof. — Par dni zatem se je preselil v večnost pokojnega redovni tovariš P. Klemen Gram-povčan, ki je bolehal dalj časa v novomeskem samostanu. P. Klemen je misijonaril večkrat med našimi Slovenci na Vestfalskem. — Dne 2. marca so v Šmartnem pri Kranju zagreblj ondi umrlega mladega kaplana Andreja Kajdiža, ki je bil zgled vestnega delavca v vinogradu Gospodovem. — Dne 2. marca se je preselil v večnost starosta ljubljanske škofije Karel Klinar, ki je kot vpokojeni ekspozit oskrboval službo božjo v božjepotni cerkvi pri Novi Štifti skoraj 40 let. Zadnji čas je bival v Ribnici. Pokojnik je uglasbil znano pesem o slepcu: »Le enkrat bi videl...« — Bog jim daj nebesa!

Dr. Tavčarja odhod s sveta. Umrl je dr. Ivan Tavčar, bivši ljubljanski župan, poslanec itd., »oče slovenskega liberalizma«, kakor ga je imenoval neki list. Imel je to veliko srečo, da se je pred smrtjo lepo spravil z Bogom. Vere — po svoji lastni izjavi — ni nikdar zgubil, le pozabil je preveč nanjo. Zadnji dve leti je spoznal, da se je v marsičem motil; oživela je zopet v njem vera njegovih mladostnih let. Prejel je večkrat sv. zakramente. Toda tega nobeden liberalnih listov, ki so toliko pisali o njem, ni omenil...

Misijoni v Zagrebu. Meseca maja bodo imeli ob istem času v desetih zagrebških cerkvah misijon. Ta duhovna prenovitev bo najlepša priprava za evharistični kongres, ki bo meseca avgusta v Zagrebu.

Pastirski listi naših škofov za postni čas obravnavajo naslednje čase primerne nauke: Ljubljanski knezoškof razlaga glavne misli prve okrožnice sedanjega papeža Pija XI. Po-

leg tega opozarja vernike, naj skrbе za vzdrževanje duhovščine, če bi država odrekla zadostno pomoč; dalje izraža bojazen radi nevarnosti mešanih zakonov. Končno priporoča vestno posvečevanje nedelj. — Nadškof vrhbosenski dr. Ivan Sarić govori v svojem pastirskem listu o katoliški Cerkvi in papeštvu. — Mostarski škof o. Alojzij Mišić razpravlja o krščanskih dolžnostih v sedanosti. — Zagrebški nadškof dr. A. Bauer je posvetil svoj list središču naše sv. vere: sv. Evharistiji. Djakovski škof dr. A. Akšamović govori obširno o svetosti sv. zakona. — Senjsko-modruški biskup dr. J. Marušić razvija krščanski nauk o delu, o vprašanju zasebne lastnine, o bogastvu in siromaštvu. — Dubrovniški škof dr. J. Marčelić govori o Jezusu, kot našem Učeniku in najvažnejših resnicah sv. vere. — Šibeniški škof dr. J. Mileta z žalostjo omenja nenravno rano sedanjega časa — zakonsko nezvestobo in divje zakone. — Splitski gen. vikar L. Ivanišević opozarja vernike na zvesto izpolnjevanje božjih in cerkvenih zapovedi

Z Reke se nam piše: Kaj pravite, g. urednik, ko bi se tudi v Reko enkrat malo pokazali? Na nas reške Slovence in Hrvate ste pozabili. Petnajst let sem že v Reki in zelo veliko se je spremenilo v mestu, ali še večja sprememba se vidi v cerkvi. Nekdaj oblegana spovednica p. Grgura od slovenskih deklet, sedaj prazna samuje. Kaj je temu vzrok? Mislite li, da ni več v Reki slovenskih deklet? O, še so, še, in veliko jih je, ali namesto na spovednico naslanjajo se na italijanske vojake. Veliko deklet je zginito iz cerkve, ko so nam vzeli p. Grgura, velikega ljubitelja slovenskih deklet in sploh slovenskega naroda. Nekateri so ga imenovali »slovenski pater«. Ali naj kaj pričakujemo sedaj, ko nimamo več nobenega hrvaškega duhovnika? Mislim, da ako bi hoteli duhovniki v Jugoslaviji nam na kak način na pomoč priti, da bi lahko to dosegli, da dobimo naše patre Hrvate nazaj. Pridite torej...

* * *

Dobrotni darovi. V preteklem letu je uprava »Bogoljuba« prejela darov za razne dobrodne namene (26 je bilo takih namenov) v skupnem znesku **5985 Din 40 p.** Vse darove je izročil tajnik K. T. D. v namene darovalcev, ki jim bodi na tem mestu izrečena iskrena zahvala, Bog naj stotero poplača! — Nekaj pošiljatev (zlasti za misijonišče v Grobljah) je bilo sproti oddanih in niso vštete v zgorajšnji svoti.

Po svetu.

Patron katoliških pisateljev in časnikarjev. Sv. oče Pij XI. je sestavil povodom 300-letnice sv. Frančiška Saleškega okrožnico, v kateri proglašča velikega cerkvenega učenika za zaščitnika katoliških pisateljev in književnikov.

Umril je kardinal Jožef Prisko, nadškof v Naplju, v starosti 86 let. Kardinalom je bil imenovan še pod Leonom XIII. pred 26 leti. Bil je odličen bogoslovni učenjak.

Zlato rožo, ki jo je blagoslovil papež Pij XI. na sredpostno (rožno) nedeljo — 11. marca t. l. — je prejela letos španska kraljica. Zlata roža pomeni, da se bliža duhovna pomlad. Blagoslovljeno rožo pošlje papež kakemu vladarju ali vladarici, kakemu mestu ali cerkvi v znamenje spoštovanja in odlikovanja za versko mišljenje in življenje.

Težke razmere ima sedanji praški nadškof dr. Kordač. Prejšnje čase je bilo v praškem semenišču do 150 bogoslovcev, danes jih je samo 37. Nadškof poziva v svoji postni okrožnici vernike, naj se potrudijo za krščanski odgoj mladine in naj po možnosti žrtvujejo za vzdrževanje semenišča.

Poganstvo na pohodu. Na Dunaju je mnogo otrok, ki niso krščeni. — V novem »krematoriju« (peč za sežiganje mrličev) pridno kurijo in spreminjajo mrtvece v pepel. — Civilne poroke (pred županom) se množe. Včasih jih je na teden 30—40... Svetovna vojska ljudi ni zmordila in ne spreobrnila.

Palestina ima po novem štetju 757.000 prebivalcev, ki so po veri večinoma mohamedanci (590.890). Kristjanov je 73.000, židov pa 83.000.

Dobre knjige.

Družba sv. Mohorja gospode poverjenike vljudno obvešča, da se radi rastoče draginje z naročbo družbenih knjig mudi in je naročba le spomladi mogoča. Natisnilo se bo samo toliko knjig, kolikor se jih bo naročilo po Vabilnih polah. Kar se bo natisnilo družbenih knjig za zalogo, se bodo morale prodajati po jesenskem stanju valute, torej po knjigotrški ceni, da družba škode ne trpi. — Doplačila dosmrtnikov so naznanjena v Vabilnih polah in imajo isto obvezno moč kakor naznanila v družbenem Glasniku. Prihodnjic se bodo doplačila naznanjala zopet v Glasniku.

Most v življenje. Anton Čadež, duhovni svetnik, katehet. V Ljubljani 1923. Založila prodajalna KTD (Ničman). Natisnila Jugoslovanska tiskarna. — Pričujoča knjiga vse-

buje na 134 straneh skrbno zbrana dragocena zrna, sad mnogoletnega delovanja med žensko mladino v šoli, zlasti pa predragocenih naukov, ki kot dobrotni angel varih spremljajo to mladino v življenje. Ne morebiti golo pridigovanje in moralizovanje, ampak praktični nauki, prijateljski nasveti, ki so zelo srečno izbrani, da jih ni treba siliti v ospredje, nego se priporočajo sami z milo, nekako prosečo besedo, a vendar brez vsakega vsiljevanja: to so devetera poglavja te knjige. Vsak oddelek teh poglavij je za mladenko dragocenost zase. Vse naravne pojave te dobe vežejo kakor rdeča nit večne in nadnaravne resnice, ki nudijo najgotovejše in najuspešnejše pripomočke, da se vzdrži mladenka nad čermi in pastmi, ki jo obkoljujejo. Jasno in gotovo si lahko izbere mladenka svoj pravi življenjski poklic, ako se drži navodil predzadnjega poglavja. Zadnje poglavje pa v vzvišenih besedah osvetljuje delokrog plemenite, dobre, ljubeče, krščanske gospodinje, žene in matere. V veselih in žalostnih dneh je gospodinja-žena-mati ono središče, okoli katerega se suče vse družinsko življenje in ki s skrivno in nevidno močjo privlačuje k sebi vse družinske člane. Ko pa je požrtvovalno dala svoji, od Boga ji dodeljeni družini sebe vso, ji je včasih brez škode za njene prvotne dolžnosti tudi mogoče izkazati krščansko ljubezen revnim, bednim, zapuščenim, ko jim nudi telesnih dobrot, a pri tem seveda ne pozabi dušnih, nadnaravnih. — Knjiga se nam zdi za vstop v življenje tako važna, da priporočamo pristojnim šolskim oblastem njeno nabavo za vso žensko mladino, ki izstopa iz šole. Naj jo ponese z zadnjim šolskim naznanilom vred v življenje, da ji bo res pravi »most v življenje«.

»**Pojte!**« Knjižica je prav lična, drobna, da se lahko vtakne v žep in s seboj nosi. Tiskane so pesmi ravno zato tako tesno, ne v verzih, da knjiga ni prevelika. — Posamezni izvodi se v Ljubljani dobivajo tudi pri Ničmanu, po več skupaj pa le v Dobrodelni pisarni.

Črtica o »**Dekliških pesmih**«. Silvin Sardenko.
(Ocenilo dekle iz sela.)

Dekliška duša, ti skrivnostno morje, kdo te umeje? ... Zaklade nosiš v svojih globinah in zdi se ti, da nihče zanje ne vé, da tvoja pesem ne najde odmeva! ... O pač, najde ga! ... Te so pokazale dobrodošle, prelepe Sardenkove »Dekliške pesmi«. Pojdi, beri in našla boš, po čemer hrepeniš! struno, ki zazveni na tvojo dušo, najsi bodo tvoji dnevi »Narastli studenci, Kipeči vrhovi, Bele samote, Vele gredice, ali Temni lesovi.«

V vseh kaže pesnik svoje bogato umeva-

nje in globoko poznanje dekleške duše, od zgodnje pomladi do zrelega klasja. Gotovo ne bo dekleta, ki bi ne obstalo pri tem ali onem stihu, meneč: »Ta spomenik je postavil meni! Prav moj napis nosi!«

Moje misli, moje radosti so se ustavile pri »Belih samotah«. Listam, prelistujem. Strune pojo in odmevajo v globinah! ... O, kako prav si zadel! Da, visoke misli so naši gosti in kako lepo praviš:

»Da sva si z nebom
v sorodu
vsaj v daljnem.«

Pa potrka svečani spomin na nevestine bele duri.

»Slušaj o hči!
Nagni uho!« i. t. d.

Ali ni, kot bi zapeli angeli svatovsko pesem? — — —

Le kdor jo je slišal, razume poezijo »nove mladosti.« Sardenkova duša jo umeje in lepše je ne bi bila mogla izraziti.

In »Skrivnost« ... V njej valovi vsa blazenost tihih, rajskih trenutkov, ko počiva srce ob najboljšem Srcu. Zemska beseda ne izrazi šepeta polne duše. Kako izborno izzveni tedaj:

»Na solčni gori
mojih grudi
S plamenom — skrivnostnim
se diven ogenj
sam sebi čudi!«

Kje je pesem, ki bi bolje izražala prekipevajočo hvaležnost dekleške duše, nego »Aloa?« O, koliko razumevanja in prav za čustvo, ki mu je tako težko najti govorice! Resnično: vsa hvaležna srca pojo ubrani sprev:

»Po letih so v pomladi nežni
dehteli vonji bi hvaležni
iz mojih rož!

Domotožna duša! Tudi nate je mislil prijatelj! Poglej, kaj je napisal »V kapeli!« In tvojo najglobljo skrivnost je zadel, skrivnost, ki hodi vsepovsod s Teboj ter se umakne le sladkemu miru evharističnih trenutkov,

»ko pozabiš,
da mu marsikdaj nisi
kar bi morala biti!«

»Bela nedelja.« Ali ni, kot bi mi bilo vzeto iz duše vprašanje:

»In komu več si storil kdaj,
kot meni, za moj srčni raj? ...«

V zavesti neskončne sreče se izvije zvestobna prisega:

»In da imam jih tisoč volj
in tisoč src — nikogar bolj!
Nikogar bolj ljubiti ne —
kot Tebe — — —«

Krasnejše pesmi Sardenko ni zapel dekleški duši! — — —

Ob koncu »Belih samot« stoji »Iz tihe je-
če«. — Hrepeneča duša v samotnih trenutkih
pri svojem euharističnem Bogu. Pa pravi:

In kdor se ječi prav približa
postane sam jetnik,
Jetnik! In vendar
kot žarek prost.

Kolikim hrepenečim žarkom bo ta stih to-
lažilni žarek, dokler jih Ljubitelj lilij ne ukle-
ne v skrivnostne sponke sladkega jetništva...

Po »Belih samotah« bo romala čestokrat
premnoga samotna duša in pila bo iz šume-
čih virov.

Bolj izbranega daru bi pesnik ne bil mogel
podati našim dnem. Hvaležni vonji bodo dehteli
iz naših rož, za rože, ki so nabrane v
»Dekliških pesmih«.

Odpustki

za mesec april 1923.

1. Nedelja, prva v mesecu. Velika noč.

Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bra-
tovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski
cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpo-
stavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) onim,
ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv.
Srca Jezusovega. Dalje p. o.: a) vsem, ki mo-
rejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerk-
vā; glej spodaj opombo; b) udom rožnoven-
ške br. v katerikoli cerkvi; c) udom škapulir-
ske br. karmelske Matere božje v bratovski
ali farni cerkvi; d) udom br. naše ljube Gospe
presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki
nosijo višnjevi škapulir; f) onim, ki nosijo
črni škapulir; g) udom družbe krščanskih
družin; h) udom br. sv. Družine. — Tretje-
rednikom v o.

Opomba Odpustke rimskih štacijskih
cerkvā morejo dobiti: a) tretjeredniki v re-
dovni cerkvi; b) udje br. presv. Rešnjega Te-
lesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo ob-
iskati brez velike težave, pa v farni cerkvi;
c) udje br. presv. Srca Jezusovega v bratovski
cerkvi; mesto obiska bratovske cerkve jim
more spovednik naložiti kako drugo dobro
delo; d) udje br. preč. Srca Marijinega v bra-
tovski cerkvi; e) udje rožnovenske br. v vsa-
ki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; če jih
ni pet, naj liste, kolikor jih je, obiščejo to-
likrat, kakor da jih je pet; f) udje Marijine
družbe v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v kateri-
koli cerkvi, če molijo 7 očenašev in 7 češčena-
marij po namenu sv. očeta; g) oni, ki nosijo

višnjevi škapulir v taki cerkvi, v kateri jo
Marijin oltar; h) oni, ki nosijo beli škapulir,
v bratovski ali farni cerkvi; i) udje br. za
duše v vicah v bratovski ali farni cerkvi.

Da se odpustki dobe, se poleg navedenih
pogojev zahteva le še prejem sv. zakramentov
in molitev po namenu sv. očeta. Kdor vse to
izpolni, ima iste odpustke, kakor če bi ob-
iskal prave štacijske cerkve v Rimu.

**4. Sreda, prva v mesecu. Sv. Benedikt
Fil.** P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne
vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu
sv. očeta; b) istim kakor 23. dan; c) istim
kakor 26. dan; d) istim kakor jutri.

5. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Julijana.
P. o. udom br. sv. R. Telesa dvakrat v bra-
tovski cerkvi; če te brez velike težave ne
morejo obiskati, pa v farni.

6. Petek, prvi v mesecu. P. o. a) udom
bratovščine sv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan;
b) vsem, ki prejmejo sv. zakramente in ne-
koliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca
Jezusovega ter molijo po namenu sv. očeta.

7. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem
vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravi-
vijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni,
da nekoliko zadoste za njej storjena razžalje-
nja, in molijo po namenu sv. očeta.

16. Ponedeljek. Sv. Rafael. P. o. tretje-
rednikom, če ponove svoje obljube ta dan ali
pa prvo nedeljo po tem, če so postavno za-
držani.

22. Nedelja. Varstvo sv. Jožefa. P. o.
dobe: a) udje družbe krščanskih družin; b) udje
br. sv. Družine; c) udje škapulirsk. br. kar-
melske Matere b.; d) isti kakor jutri.

23. Ponedeljek. Bl. Egidij Asiški. P. o.
vsem vernikom v cerkvah 3 redov sv. Fran-
čiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer
ni redovne.

24. Torek. Sv. Fjdel. P. o. istim kakor
včeraj.

26. Četrtek. Mati b. dobrega sveta. P. o.
udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo
za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

28. Sobota. Bl. Lukezij. P. o. istim kakor
23. dan.

**29. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Peter
muč.** P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden
skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor
23. dan.

30. Ponedeljek. Bl. Benedikt. P. o. istim
kakor 23. dan.

Opomba. 29. apr. se začne letos pobož-
nost šestih nedelj pred praznikom pr. Srca
Jez. (Glej 5. številko lanskega Bogoljuba.)